

POLICEJNÍ AKADEMIE ČESKÉ REPUBLIKY V PRAZE

Fakulta bezpečnostně právní

Katedra kriminalistiky

Rekognice – problémy teorie a praxe

Recognition – problems of theory and practice

Diplomová práce

Master thesis

VEDOUCÍ PRÁCE

doc. JUDr. Zdeněk KONRÁD, CSc.

AUTOR PRÁCE

Petr CVACHOVEC

PRAHA

2024

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že předložená práce na téma *Rekognice – problémy teorie a praxe* je mým původním autorským dílem, které jsem vypracoval samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem čerpal, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

Ve Vacovech dne 05.03. 2024

.....
Petr CVACHOVEC

ANOTACE

Tato diplomová práce se věnuje jedné z metod kriminalistické praxe, a to rekognici, zabývá se nejen problémy teorie, ale i praxe při provádění rekognicí. Úvod práce je zaměřen na obecné vymezení, význam a podstatu rekognice. Historie je věnována vývoji rekognice. Dále je zdůrazněna její neodkladnost a neopakovatelnost. Další část práce je zaměřena na druhy rekognice, jaké jsou taktické zásady a doporučení, její fáze a průběh. Nechybí ani nástin, jak probíhá dokumentace rekognice. Zbylá část práce se zabývá problémy teorie a praxe při provádění rekognice a jejími procesními chybami. Praktická část obsahuje řízený rozhovor, terénní šetření formou dotazníku a vyhodnocení práce.

KLÍČOVÁ SLOVA

rekognice * identifikace * vnímání * kriminalistika * neopakovatelnost * neodkladnost * proces * trestní řád *

ANNOTATION

This diploma thesis is devoted to one of the methods of criminalistic practice, namely reconnaissance, it deals not only with the problems of terrorism but also with the practice of conducting reconnaissance. The introduction of the thesis is focused on the general definition, meaning and essence of recognition. History is devoted to the development of recognition. Furthermore, its urgency and non-repeatability are emphasized. The next part of the work is focused on the types of reconnaissance, what are the tactical principles and recommendations, its phases and course. How the reconnaissance documentation is done. The remaining part of the work deals with the problems of theory and practice in the implementation of reconnaissance and its procedural errors. The practical part includes a guided interview and field investigation in the form of a questionnaire and work evaluation.

KEYWORDS

recognition * identification * perception * criminology * non-repeatability * urgency
* process * criminal law *

Poděkování

Rád bych touto cestou *poděkoval vedoucímu své práce doc. JUDr. Zdeňku KONRÁDOVI, CSc.*, za odborné vedení, konzultace, za poskytnutí odborných znalostí o této problematice a cenné rady, které přispěly ke vzniku této diplomové práce.

Obsah

Úvod.....	8
1 Obecné vymezení rekognice	9
1.1 Podstata a význam rekognice	10
1.2 Právní úprava	10
1.3 Srovnání slovenské právní úpravy	15
1.4 Neodkladnost a neopakovatelnost rekognice	15
2 Historický vývoj rekognice.....	19
3 Subjekty a objekty rekognicí	21
3.1 Subjekt rekognice.....	21
3.2 Objekt rekognice	21
4 Druhy rekognicí.....	23
4.1 Zvláštní druhy rekognicí	24
5 Vztah rekognice k jiným kriminalistickým metodám	30
5.1 Rekognice a výslech	30
5.2 Rekognice a konfrontace.....	31
5.3 Rekognice a vyšetřovací pokus.....	32
5.4 Rekognice a prověrka výpovědi na místě.....	32
5.5 Rekognice a rekonstrukce	33
6 Taktické zásady a doporučení při provádění rekognice	35
6.1 Fáze a průběh rekognice.....	35
6.2 Dokumentace	39
7 Problémy teorie a praxe při provádění rekognice	43
7.1 Procesní chyby při provádění rekognicí	44
8 Praktická část	47
8.1 Strukturovaný rozhovor	47

8.2	Terénní šetření formou dotazníku (vybrané články PČR).....	48
8.3	Výsledky terénního šetření a rozbor rozhovoru	58
	Závěr.....	60
	Seznam použité literatury.....	62
	Seznam grafů a tabulek	64
	Seznam příloh.....	65

Úvod

Tématem mé diplomové práce je *Rekognice – problémy teorie a praxe*. Toto téma jsem si vybral zejména z toho důvodu, že pracuji jako příslušník Policie České republiky na oddělení obecné kriminality, kdy mou problematikou je mimo jiné i trestná činnost páchaná na seniorech, kde se rekognice provádějí, a tak s nimi mám i určitou zkušenost.

Rekognice je prostředkem k identifikaci osob i věcí a v trestním právu slouží jako jeden z nástrojů při objasňování trestné činnosti a jako důkaz v trestním řízení. Cílem této diplomové práce je nejen poskytnout detailní pohled na rekognici obecně, ale také přispět k lepšímu pochopení jejího významu v trestním řízení a poukázat na důležitost správného postupu pro zajištění spravedlivého procesu.

V práci je kladen důraz na teoretické základy rekognice, přičemž se detailně věnuji jejímu rozčlenění na jednotlivé typy a taktickým principům i doporučením, jež jsou klíčové pro její správné provedení. Dále analyzuji jednotlivé fáze rekognice a její celkový průběh, a to s přihlédnutím k metodickým aspektům a právnímu rámci, který stanovuje pravidla pro její adekvátní dokumentaci a realizaci. Tím je poskytnut komplexní pohled na rekognici, a to s důrazem na její efektivní a zákonné uskutečnění v praxi.

V části práce věnované historii se zaměřuji na vývoj rekognice, sleduji, jak se tento proces transformoval v čase, a poukazuji na zásadní faktory, které formovaly její dnešní podobu. Dále zdůrazňuji jedinečný přínos a nezastupitelnou roli rekognice v kontextu trestního práva, což podtrhuje její významnou pozici mezi kriminalistickými metodami.

Praktická část práce, realizovaná s použitím metod dotazníkového šetření a řízeného rozhovoru, měla za cíl zjistit, jak je rekognice v praxi používána, jak je na ni pohlíženo, jaká forma se nejčastěji používá a jaké jsou problémy v praxi při realizaci rekognice, kterým čelí nejen vyšetřovatelé, ale i operativci. Získané informace z dotazníku jsou zpracovány do grafů.

Závěrečná část práce je věnována hodnocení problémů, které se objevují v teorii a praxi rekognice. Zdůrazňuji procesní chyby, které se v praxi vyskytují, a poukazuji na případné nedostatky v současném systému.

1 Obecné vymezení rekognice

Rekognice je klíčovou metodou v kriminalistice, která se opírá o psychologický proces znovupoznání objektů nebo osob, s nimiž se jedinec setkal v minulosti. Tento mechanismus umožňuje identifikaci subjektů nebo objektů na základě dřívějších zkušeností nebo poznání. V právním rámci trestního práva rekognice nabývá na významu jako specifický procesní úkon, jehož cílem je ověření a potvrzení identity osob nebo předmětů relevantních pro vyšetřování a soudní řízení. Tento postup je považován za jednu z fundamentálních metod dokazování, která pomáhá odhalit a potvrdit důležité souvislosti v trestních případech.

„Rekognice je samostatnou metodou kriminalistické identifikace, spočívající v tom, že svědek nebo obviněný (tzv. osoba poznávající) v souvislosti s vyšetřováním trestného činu znovu poznává a tím ztotožňuje nějakou osobu nebo věc. Má charakter rozpoznání a výběru z několika objektů podobného typu. Základem rekognice je znovupoznání, jež lze charakterizovat jako psychický proces člověka, probíhající na základě myšlenkových obrazů nějaké osoby nebo věci, jež byly dříve vnímány. Podstatou těchto myšlenkových obrazů jsou paměťové stopy. Během rekognice přitom dochází ke znovupoznání založenému na srovnávání původního vjemu určitého objektu, uchovaného v paměti a vybaveného v představě, s objekty právě vnímanými při rekognici. Tím je naplňován cíl rekognice, a sice zjištění (vyloučení) totožnosti jednotlivého objektu. Ztotožňovací proces při rekognici je založen především na smyslovém vnímání, a to v té sensorické oblasti, v níž se uskutečnilo vnímání původní, tzn. zpravidla zrakem, řidčeji sluchem a zcela výjimečně jinými smysly člověka. Znovupoznání objektu podle funkčních a pohybových znaků je založeno buď na vnímání sluchovém (znovupoznání osoby podle hlasu a řeči), nebo na vnímání zrakovém (znovupoznání osoby podle chůze, držení těla, gestikulace, mimiky apod.).“¹

---

¹ Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 528/06 ze dne 11. října 2007.

1.1 Podstata a význam rekognice

Rekognice se od ostatních kriminalistických metod, jako jsou výslech, konfrontace či vyšetřovací pokus, zásadně liší svou podstatou, kterou je psychický proces znovupoznání. Tento jedinečný proces je možné zjednodušeně popsat prostřednictvím tří základních kognitivních kroků, jež se odehrávají v lidské paměti: zapamatování si informace, její vybavení a následné srovnání s nově prezentovanými daty. Tyto kroky společně umožňují osobě identifikovat a potvrdit totožnost nebo charakteristiku objektu, s nímž byla dříve seznámena.²

Podstata a význam provádění rekognice jsou uvedeny ve větě první ustanovení § 104b tr. řádu. Hlavním významem provádění rekognice je, aby osoba, která poznává osobu nebo věc, identifikovala poznávaný objekt. Osoba, která poznává objekt, to provádí na základě svých smyslů, jimiž poznávaný objekt vnímala.

Cílem rekognice je dosáhnout jednoznačné identifikace objektu či osoby na základě procesu znovupoznání, což ji odlišuje od standardního výslechu, jenž se zaměřuje na verbální rekonstrukci dříve vnímaných skutečností. Na rozdíl od výslechu, který může být přerušen, doplněn nebo opakován, rekognice je považována za jednorázový úkon, který nepřipouští opakování, doplňování či upřesňování, což zdůrazňuje její specifičnost a význam v procesu dokazování.

„Rekognice je metoda kriminalistické praxe (v trestním řízení procesní úkon) využívající v procesu identifikace kriminalisticky významných objektů schopnosti člověka znovu poznat předváděný objekt na základě paměťové stopy, podpořené asociací identifikačních vlastností zkoumaných objektů.“³

1.2 Právní úprava

Současná právní úprava rekognice je zakotvena v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád [TrŘ]), konkrétně v první části, v hlavě páté nazvané „Dokazování“. Rekognice patří do skupiny zvláštních způsobů dokazování, vedle ní stojí také konfrontace, vyšetřovací pokus,

---

² MUSIL, Jan, KONDRÁD, Zdeněk, SUCHÁNEK, Jaroslav. *Kriminalistika*. 2., přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2004, s. 345. ISBN 80-7179-878-9.

³ KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: PA ČR, 2008, s. 26. ISBN 978-80-7251-269-0.

rekonstrukce a prověrka na místě. Tyto metody jsou klíčové pro proces získávání důkazů a mají zásadní význam pro průběh trestního řízení, poskytují způsoby, jak ověřit a potvrdit relevantní informace týkající se případu.

§ 104b tr. řádu Rekognice

„(1) Rekognice se koná, je-li pro trestní řízení důležité, aby podezřelý, obviněný nebo svědek znovu poznal osobu nebo věc a určil tím jejich totožnost. K provádění rekognice se vždy přibere alespoň jedna osoba, která není na věci zúčastněna.“⁴

První odstavec se zaměřuje na základní charakteristiku rekognice, jejíž hlavní podstatou je identifikace osob či předmětů. Rekognice má za cíl ověřit a potvrdit identitu, mající přímý vztah k případu. Druhá věta zdůrazňuje, že rekognice musí probíhat za přítomnosti nezávislé osoby, která k dané věci nemá žádný přímý vztah. Trestní řád tuto proceduru uznává jako klíčový identifikační úkon a specifikuje, že účastníky rekognice mohou být pouze osoby s procesním postavením, jako jsou podezřelí, obvinění nebo svědci, což zajišťuje objektivitu a spravedlnost procesu.

„(2) Podezřelý, obviněný nebo svědek, kteří mají poznat osobu nebo věc, se před rekognicí vyslechnou o okolnostech, za nichž osobu nebo věc vnímali, a o znacích nebo zvláštnostech, podle nichž by bylo možno osobu nebo věc poznat. Osoba nebo věc, která má být poznána, jim nesmí být před rekognicí ukázána.“⁵

Druhý odstavec popisuje, že proces rekognice se odvíjí ve dvou krocích. V první etapě je osoba, která má někoho nebo něco poznat, dotazována na okolnosti, za jakých přicházela do styku s poznávanou osobou či věcí, a na charakteristické znaky nebo specifika, které by jí umožnily danou osobu či věc opětovně identifikovat. Pokud by nebyla dodržena tato počáteční fáze, byla by celá rekognice poznamenána zásadní chybou, která by znemožnila použití jejího výsledku jako důkazu v rámci trestního řízení.

---

⁴ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

⁵ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

„(3) Má-li být poznána osoba, ukáže se podezřelému, obviněnému nebo svědkovi mezi nejméně třemi osobami, které se výrazně neodlišují. Osoba, která má být poznána, se vyzve, aby se zařadila na libovolné místo mezi ukazované osoby. Jestliže osoba má být poznána nikoliv podle svého vzezření, ale podle hlasu, umožní se jí, aby hovořila v libovolném pořadí mezi dalšími osobami s podobnými hlasovými vlastnostmi.“⁶

Třetí odstavec definuje proceduru pro rekognici in natura. Ukládá orgánům v trestním řízení, aby předvedly osobu určenou k identifikaci v rámci skupiny lidí, která musí čítat minimálně tři osoby podobného vzhledu. Je důležité, aby se skupina lidí, mezi něž je ztotožňovaná osoba zařazena, nelišila výrazně věkem, výškou, úpravou vousů, stylem účesu a barvou vlasů nebo oblečením. Cílem tohoto pravidla je zajistit, aby byla ztotožňovaná osoba identifikována na základě charakteristik a rysů, které si poznávající osoba zapamatovala pomocí vlastních smyslů, a ne aby byla identifikace ztotožňované osoby ponechána na náhodném výběru metodou pokusů a omylů.

„(4) Není-li možno ukázat osobu, která má být poznána, rekognice se provede podle fotografie, která se předloží podezřelému, obviněnému nebo svědkovi s obdobnými fotografiemi nejméně tří dalších osob. Tento postup nesmí bezprostředně předcházet rekognici ukázáním osoby.“⁷

Čtvrtý odstavec se věnuje situacím, kdy je nutné použít rekognici osoby na základě fotografie, pokud není možné provést rekognici in natura. I zde musí být dodrženo pravidlo, že fotografie poznávané osoby se prezentuje minimálně mezi snímky tří dalších lidí s podobnými rysy, aby se předešlo výrazným odlišnostem. Dále je stanoveno, že rekognice prováděná podle fotografií nesmí bezprostředně předcházet rekognici in natura. Z toho plyne, že v případě, kdy nejprve došlo k rekognici pomocí fotografie, je možné tuto rekognici opakovat formou bezprostřední identifikace, pokud mezi oběma úkony existuje dostatečný časový odstup. Toto opatření má za cíl minimalizovat riziko negativního ovlivnění výsledků pozdější rekognice in natura v důsledku předchozího vystavení fotografií. Zákon specificky neuvádí délku časového odstupu, obecně platí pravidlo odstupu minimálně jednoho měsíce k zajištění, že vliv původně zobrazených fotografií na

---

⁶ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

⁷ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

pozdější rekognici by byl minimalizován. Tento odstup umožňuje, aby jakékoli potenciální ovlivnění z předchozí expozice fotografií vyrchalo, čímž se zvyšuje pravděpodobnost, že rozpoznání in natura bude založeno na autentické paměti a vjemech poznávající osoby.

„(5) Má-li být poznána věc, ukáže se podezřelému, obviněnému nebo svědkovi ve skupině věcí pokud možno téhož druhu.“⁸

V pátém odstavci se hovoří o rekognici předmětů, což je podobné postupu rekognice osob. Je důležité, aby byly předměty prezentovány v rámci skupiny více předmětů stejného druhu, aby se zajistila spravedlivá a objektivní identifikace. Předměty v této skupině by měly být minimálně tři, což odpovídá pravidlům ustanoveným pro rekognici osob. Všechny předměty by měly být ukázány identifikační osobě současně, aby se umožnilo správné porovnání a rozpoznání. Jedinou výjimkou z této praxe jsou nemovité věci, jejichž povaha a velikost znemožňují současné prezentování. V případě nemovitostí se proto rekognice provádí postupným ukazováním jednotlivých objektů, aby se umožnilo jejich adekvátní hodnocení a identifikace.

„(6) Pro rekognici jinak platí ustanovení o výpovědi obviněného a svědka.“⁹

Šestý odstavec se zabývá pravidly týkajícími se výpovědi obviněného a svědků v kontextu rekognice. Klíčovým bodem je zde povinnost určit totožnost účastníků rekognice a poskytnout jim před samotnou rekognicí náležité poučení v souladu s jejich procesním postavením. Toto opatření je zásadní pro zajištění, že všichni zúčastnění jsou plně informováni o svých právech a povinnostech během tohoto procesu. Dále tento odstavec odkazuje na procedurální pravidla pro vypracování protokolu o rekognici, který musí obsahovat podrobné záznamy o průběhu rekognice, včetně toho, jak byli účastníci poučeni, jaká opatření byla přijata k zajištění objektivnosti rekognice a jaké byly výsledky. Protokol slouží jako důležitý dokument pro další fáze trestního řízení, neboť zaznamenává klíčové informace a důkazy shromážděné během rekognice.

„(7) Podle povahy věci lze rekognici provést tak, aby se poznávající osoba bezprostředně nesetkala s poznávanou osobou. Provádí-li se rekognice za účasti osoby mladší než osmnáct let, užije se přiměřeně § 102. Rekognici za přítomnosti

---

⁸ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

⁹ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

svědka, jehož totožnost se utajuje z důvodů uvedených v § 55 odst. 2, lze za podmínky utajení jeho podoby a osobních údajů provést, pokud je svědek poznávající osobou.“¹⁰

Sedmý odstavec upravuje pravidla zapojení osob nezletilých, ať už jako poznávajících, nebo poznávaných, přičemž zdůrazňuje nutnost dodržení omezení podle § 102 TrŘ. V situacích, kdy je zapotřebí provést rekognici s účastí nezletilé osoby, je vyžadována spolupráce s orgánem sociálně-právní ochrany dětí nebo s osobou s praxí v oblasti výchovy mládeže, stejně jako při výslechu nezletilých. Zmínka o „přiměřeném užití § 102“ naznačuje, že pokud situace nevyžaduje specifický přístup, aplikují se pravidla § 102 TrŘ beze změn. Kromě toho odstavec 7 umožňuje provádění skryté rekognice, při které nemusí dojít k přímému setkání mezi poznávající a poznávanou osobou. Skrytá rekognice se provádí s využitím technických prostředků, jako jsou jednosměrné zrcadlo umožňující pouze jednostranný průhled, zařízení schopné přenášet zvuk či obraz, přes uzavřený televizní okruh, případně jinými vhodnými metodami.

„(8) Po provedení rekognice se podezřelý, obviněný nebo svědek vyslechnou znovu, je-li třeba odstranit rozpor mezi jejich výpověďmi a výsledky rekognice.“¹¹

Osmý odstavec se věnuje výslechu poznávající osoby po dokončení procesu identifikace. Tento krok je nezbytný, pokud existuje nesrovnalost mezi jejími původními výpověďmi a výsledky identifikace. Poznávající osobě by mělo být sděleno, že její dřívější výpověď a výsledky identifikace si odporují. Cílem výslechu je prozkoumat a vysvětlit příčiny těchto nesrovnalostí a následně je vyřešit.

Samotná právní úprava v trestním řádu týkající se rekognice neupravuje, jaký by měl být časový odstup mezi rekognicí podle fotografie a osobní identifikací. Zákon nijak nespecifikuje povinnost účasti poznávané osoby na rekognici ani nijak neupravuje omezení týkající se změny jejího vzhledu. Dále zákon nestanovuje povinnost osoby promluvit během identifikace.

---

¹⁰ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

¹¹ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

1.3 Srovnání slovenské právní úpravy

Na Slovensku je rekognice upravena v zákoně č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok.

„§ 126 Rekognice

(1) *Má-li být výsledkem zjištěna totožnost nějaké osoby nebo věci, vyzve se obviněný, aby ji popsal. Až potom se mu má osoba nebo věc ukázat, a to mezi více osobami podobného zevnějšku nebo věcmi téhož druhu.*

(2) *Rekognici lze provést též podle fotografií, případně s použitím technických prostředků.*

(3) *K rekognici je třeba vždy přibrat nezúčastněnou osobu.“¹²*

I zde, stejně jako u nás, se jedná o specifickou formu výslechu, jsou přibrány osoby obdobného zevnějšku a u věcí se jedná o věci stejného (téhož) druhu. Taktéž musí být přítomna nezúčastněná osoba. Na rozdíl od našeho trestního řádu mají upraven pojem *nezúčastněná osoba*, kdy se jedná o osobu, která je způsobilá k právním úkonům a nemá vztah k projednávané věci (podjatost). Dále nezúčastněná osoba a figuranti mají právo na náhradu nutných výdajů a ušlé mzdy v důsledku jejich účasti na trestním řízení.¹³

1.4 Neodkladnost a neopakovatelnost rekognice

Primárně se rekognice provádí během přípravného řízení, kdy je možné využít prvotní reakce a nejčerstvější paměťové stopy těch, kteří mají osobu nebo objekt identifikovat. Jedná se o akt, který nesmí být odložen a nemůže být opakován, aby se zachovala autentičnost a nezkráslenost vnímání svědků nebo poškozených. Obvykle jde o neodkladný a neopakovatelný úkon. Pokud však z nějakého důvodu nebyla rekognice uskutečněna v průběhu prověřování nebo vyšetřování, může být provedena i v průběhu soudního řízení, a to za předpokladu, že je toto opožděné provedení stále považováno za relevantní a může efektivně přispět k objasnění případu.

---

¹² *Slovenský trestní řád* [online]. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2006, s. 98 [cit. 2024-02-08]. ISBN 80-7338-056-0. Dostupné z: <http://www.ok.cz/iksp/docs/330.pdf>

¹³ *Slovenský trestní řád* [online]. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2006, s. 35 [cit. 2024-02-08]. ISBN 80-7338-056-0. Dostupné z: <http://www.ok.cz/iksp/docs/330.pdf>

To, že se jedná o neodkladný a neopakovatelný úkon, se píše i v protokolu o rekognici: „*Rekognice je provedena jako neodkladný a neopakovatelný úkon, neboť jeho provedením může být zjištěna osoba, která se dopustila jednání, pro které je toto trestní řízení vedeno, když dosavadní prověřování nevedlo ke zjištění pachatele.*“¹⁴

Neodkladnost a neopakovatelnost úkonu nalezneme v ustanovení § 160 odst. 4 tr. řádu: „*Neodkladným úkonem je takový úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu nesnese z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání. Neopakovatelným úkonem je takový úkon, který nebude možno před soudem provést. V protokolu o provedení neodkladného nebo neopakovatelného úkonu je třeba vždy uvést, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný nebo neopakovatelný považován.*“¹⁵

Rekognice je aktem neodkladným, a to zejména v případech, kdy existuje nutnost identifikovat zadrženou osobu, která je podezřelá z trestného činu, a to buďto svědkem, nebo poškozeným. Tato rychlá identifikace je zásadní v počátečních fázích trestního řízení, aby se zajistilo, že podezřelá osoba nebude zbytečně zadržována, a tedy krácena na svých právech, pokud rekognice ukáže, že není osobou hledanou v souvislosti s trestným činem.

Neprodlené provedení rekognice je důležité i z hlediska následujících kroků v trestním procesu. V případě pozitivního výsledku rekognice, kdy je osoba poškozeným nebo svědkem rozpoznána jako pachatel, může být podezřelý následně obviněn a na základě toho pak státní zástupce může podat soudu návrh na vzetí do vazby. Tento postup zajišťuje, že práva podezřelého jsou chráněna a že trestní řízení pokračuje efektivně a v souladu s právními normami. Je-li prováděn neodkladný nebo neopakovatelný úkon, je potřeba, aby při úkonu byl přítomen soudce. Ten má při úkonu za úkol dohlížet nad dodržováním zákonnosti, a může do průběhu úkonu i zasahovat. To upravuje ustanovení § 158a tr. řádu.

Rekognice je v trestním řádu definována jako neopakovatelný akt, kdy poznávající osoba má za úkol identifikovat konkrétní osobu nebo věc (objekt). Základním předpokladem je, že identifikovaná osoba nebo věc nebyla poznávající

---

¹⁴ Protokol o rekognici osoby dle § 104b trestního řádu.

¹⁵ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

osobě ukázána před samotným aktem rekognice, což zajišťuje nestrannost a čistotu jejího vnímání. Tento princip vychází z právních předpisů a je zásadní pro získání spolehlivých a věrohodných důkazů.

V trestním řízení je tudíž klíčové, aby byla rekognice považována za platný důkazní prostředek jen tehdy, je-li prováděna jako první setkání mezi poznávající a ztotožňovanou osobou. Kriminalistická praxe pak rozlišuje mezi známým a neznámým objektem – opakovatelná je pouze rekognice známého objektu, což se využívá především ve fázích přípravy svědka nebo poškozeného na rekognici, zatímco identifikace dříve neznámého subjektu musí zůstat unikátním a neopakovatelným aktem, aby byla zachována její důvěryhodnost jako důkazu.

„Rekognice je vzhledem ke své povaze úkonem zásadně neopakovatelným (srov. R54/1990), ale není vyloučeno, aby byla opakovaná rekognice osoby provedena nejdříve podle fotografie, a poté na základě výběru mezi několika ukázanými osobami. Při hodnocení výsledků takové opakované rekognice však bude nutno přihlídnout ke skutečnosti, že podezřelý, obviněný nebo svědek nejdříve znovu poznával ztotožňovanou osobu podle fotografie (srov. SR 55/2001). Rekognice provedená podle fotografie přitom nesmí bezprostředně předcházet rekognici v podobě ukázání osoby (viz § 104b odst. 4, věta druhá a komentář k tomuto ustanovení pod bodem 13 níže).“¹⁶

Provádění rekognice in natura po provedení fotorekognice s určitým odstupem není bráno jako opakování rekognice. Blíže o tom pojednává usnesení Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tdo 542/2020:

„Nejvyšší soud se v návaznosti na předloženou dovolací argumentaci zabýval tím, zda byly naplněny zákonné podmínky ve smyslu ustanovení § 158a a § 160 odst. 4 tr. ř., tedy zda se v případě předmětné rekognice in natura, provedené s poškozenou jako osobou poznávající, jednalo o neodkladný a neopakovatelný úkon. Nejprve je k časovému průběhu rozhodných momentů namísto uvést, že dne 12. 12. 2015 došlo k přepadení poškozené, která je ihned oznámila, v důsledku čehož policejní orgán vyhotovil téhož dne záznam o zahájení

---

¹⁶ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I, § 1 až 156. Komentář*, 7. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013, s. 1539. ISBN 978-80-7400-465-0.

úkonů trestního řízení. Totožnost útočníka přitom nebyla známá. Následně poškozená dne 15. 12. 2015 náhodně sledovala televizní relaci, ve které byli diváci informováni o pátrání po obviněném, jenž byl v jiné trestní věci odsouzen za zvlášť závažný zločin a vyhýbal se nástupu trestu. V této relaci byla ukázána fotografie obviněného, na níž ho poškozená poznala jako pachatele útoku ze dne 12. 12. 2015 a tuto skutečnost oznámila policejnímu orgánu. Následně byla dne 11. 1. 2016 provedena rekognice podle fotografií, jako neodkladný úkon (obviněný byl stále nedosažitelný), při které byla poškozené předložena (mezi snímky jiných osob) shodná fotografie obviněného, jaká byla užita i v televizním vysílání (policejní orgán neměl jinou k dispozici), přičemž poškozená jej bezpečně poznala. Poté, co obviněný nastoupil výkon zmíněného trestu odnětí svobody uloženého v jiné trestní věci, byla, stále ve fázi prověřování, provedena dne 5. 4. 2016 rekognice in natura, jako neodkladný a neopakovatelný úkon, při které byl obviněný jako pachatel opět poškozenou ztotožněn a následně bylo zahájeno jeho trestní stíhání.“¹⁷

Opakovat lze taktéž rekognice mrtvých osob, neznámých mrtvol, osob, které ztratily paměť anebo se vydávají za někoho jiného. Vychází se z toho, že jejich blízcí je budou schopni poznat i podle nějakých skrytých znaků, např. pod oděvem (jizvy, znaménka, tetování atp.).

---

¹⁷ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 7 Tdo 542/2020-54 ze dne 10.6.2020.

2 Historický vývoj rekognice

Rekognice, a to jako proces znovuidentifikace osoby nebo předmětu, se v kontextu soudního řízení prakticovala již dlouho předtím, než byla formálně zakotvena v právních předpisech. Z její podstaty vyplývá, že tato metoda často představuje klíčový důkazní prvek, který může napomoci k objasnění a důkazu spáchání trestného činu. Její využití v historii ukazuje, jak důležitá a nezastupitelná rekognice byla a stále je ve vyšetřovacím procesu, neboť umožňuje přímou konfrontaci s důkazem a poskytuje soudnímu řízení možnost bezprostředně se vypořádat s materiální pravdou.

Kriminalistika, tedy věda zabývající se studiem a aplikací metod pro boj proti kriminalitě, má za sebou více než stoletou historii neustálého vývoje a inovací. Moderní kriminalistika začala nabývat svou podobu v 18. a 19. století. Francouzský právník a policista Eugène François Vidocq, považovaný za otce moderní kriminalistiky, založil v roce 1812 v Paříži první detektivní oddělení. Vidocq byl průkopníkem v používání vědeckých metod při vyšetřování trestných činů. V současnosti, kdy se kriminalita stává stále sofistikovanější, s rostoucím počtem zločinců, kteří se denně snaží překonávat stávající bezpečnostní opatření, je role kriminalistiky nezastupitelná. Zabíjení, ať už z důvodů majetkových, z pomsty, či v důsledku vášnivých vztahů, je součástí lidské historie od samých počátků. Samotná rekognice je taktéž známa pod pojmem *agnoskace*. Pod tímto názvem se ukrývaly pojmy, jako jsou *rekognice*, *konfrontace*, *výslech* atp.

První záznamy o systematickém vývoji forezních metod na území dnešní České republiky sahají do roku 1873, kdy byly naše země součástí Rakousko-Uherska. Významným mezníkem se stal zákon č. 119/1873 ř. z., který přinesl nový trestní řád, přičemž ten zůstal v platnosti až do padesátých let 20. století, do přijetí zákona č. 87/1950 Sb., o trestním řízení soudním.

Zákon č. 64/1956 Sb., o trestním řízení soudním, přinesl změny v procesu identifikace osob a věcí, které se v praxi ukázaly jako nedostatečné a vyžadovaly další vylepšení. To vedlo k úpravám, zejména v sekcích § 110 odst. 3 a § 102 odst. 3 TrŘ, které specifikovaly postupy při identifikaci. Zákon stanovil, že identifikace má být prováděna jako jednoznačný výslech, s novým požadavkem,

aby byl ztotožňovaný objekt prezentován mezi objekty nebo osobami stejného druhu, což mělo zvýšit přesnost a spolehlivost identifikačního procesu.

O pět let později, 29. listopadu 1961, byl přijat zákon č. 141/1961 Sb., který nabyl účinnosti od 1. ledna 1962. Tento zákon je stále v platnosti, ale pokud jde o oblast identifikace osob a věcí metodou znovupoznání, nezavedl žádné zásadní změny. Tento fakt poukazuje na to, že legislativní rámec pro identifikaci zůstal stabilní, i když se mohl časem vyvíjet v jiných aspektech trestního řízení.

Tyto změny a jejich dopady na trestní řízení odhalují, jak se právní systém snažil přizpůsobit novým požadavkům a technologickému pokroku, zároveň však ukazují na trvalé výzvy spojené s aktualizací a zdokonalováním právních norem, aby lépe odrážely potřeby spravedlnosti a účinnosti trestního řízení.

Přijetím a vyhlášením návrhu zákona ve Sbírce zákonů pod číslem 265/2001 Sb., který nabyl účinnosti 1. ledna 2002, došlo k zásadní změně v pojetí rekognice osob v rámci soudního řízení. Od tohoto okamžiku se rekognice již nepovažuje za specifický typ výslechu, ale je definována jako samostatný a významný způsob dokazování. Tato změna reflektuje posun v právním vnímání rekognice, která nyní má jasně stanovený rámec a je explicitně uznána za důležitou součást dokazovacího procesu v trestním právu.¹⁸

---

¹⁸ KONRÁD, Zdeněk. *K procesu konstituování rekognice jako metody kriminalistické praxe a procesního úkonu v českém trestním řízení* [online]. Praha: Policejní akademie ČR v Praze, 2008 [cit. 2024-02-08]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/k-procesu-konstituovani-rekognice-jako-metody-kriminalisticke-praxe-a-procesniho-ukonu-v-ceskem-trestnim-rizeni-116054.aspx>

3 Subjekty a objekty rekognicí

3.1 Subjekt rekognice

Subjektem rekognice rozumíme osobu, která poznává (ztotožňuje) poznávanou osobu, zvíře či věc. Z hlediska trestního řízení se jedná o svědka, podezřelého či obviněného. V praxi bývá nejčastějším subjektem rekognice svědek události, a to ať už v postavení poškozeného, či nikoliv.

Případy, kdy je poznávající osobou také podezřelý či obviněný, se vyskytují mnohem méně. Jedná se o případy, kdy osoba poznává spolupachatele nebo věci (buď odcizené, nebo použité ke spáchání trestného činu).

Osoba provádějící identifikaci, označovaná jako subjekt identifikace, se rozlišuje na základě jejího předchozího vztahu k identifikovanému objektu. Tento vztah může být rozdělen takto:

a) subjekt identifikace nemá předchozí znalost identifikovaného objektu, což znamená, že nezná konkrétní osobu (její jméno, příjmení, datum narození atd.), věc, nebo zvíře, které mají být identifikovány. Jeho jediná zkušenost s daným objektem je spojena s událostí, která je předmětem vyšetřování,

b) subjekt identifikace je již se ztotožňovaným objektem seznámen a měl s ním kontakt i v jiných situacích než pouze v rámci vyšetřované události.

V obou případech je klíčové, aby subjekt identifikace měl v minulosti přímou zkušenost s identifikovaným objektem, který je nyní předmětem identifikace.¹⁹

3.2 Objekt rekognice

Objektem rekognice se nejčastěji rozumí poznávaná osoba, ale i věc či zvíře. Jedná se pak o věci ztotožňované. Objekt rekognice musí být individuálně určený a musí mít takové znaky, které umožňují poznávajícímu subjektu jeho vnímání, zapamatování, vybavení si jeho obrazu a jeho srovnání s objekty vnímanými při rekognici.²⁰

---

¹⁹ PJEŠČAK, Ján a kol. *Základy kriminalistiky: učebnice pro právnické fakulty*. Praha: Naše vojsko, 1976, s. 233. ISBN 28-071-75.

²⁰ PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. *Rekognice v přípravném řízení*. Praha: Ministerstvo vnitra ČSSR, 1971, s. 45.

Prezentace objektů může probíhat přímo nebo prostřednictvím modelů, jež věrně reprezentují zkoumaný předmět. Klíčové je, aby tyto reprezentace obsahovaly všechny důležité identifikační prvky umožňující identifikaci daného objektu. V kontextu rozpoznávání bývá často za objekt považována osoba, typicky obviněný nebo podezřelý, kde hlavním cílem je ověřit, zda se jedná o osobu spojenou s případem, jenž je předmětem vyšetřování. V menší míře se může stát objektem rozpoznávání i svědek, zejména v situacích, kdy je jeho identifikace klíčová pro potvrzení výpovědi obviněného.

Při identifikaci mrtvého těla nebo jeho části je cílem rekognice určit jeho totožnost. Tento proces se nejčastěji týká osob, které byly zabity, nebo zemřely v důsledku nehody (utopení, úder blesku) nebo přírodní katastrofy. Co se týká předmětů jako objektů rozpoznávání, jedná se hlavně o movitý majetek, zejména o předměty zapojené do trestných činů (například kradené věci), nástroje použité k páčání trestných činů (jako zbraně), nebo předměty, které pachatel na místě činu zanechal nebo zahodil.²¹

Identifikace těchto předmětů má za úkol zjistit jejich původ nebo majitele. V případě nemovitostí se identifikace většinou zaměřuje na určení konkrétních míst, jako jsou domy, byty, pracoviště, obce, pozemky nebo místa v přírodě, která souvisí s páčáním trestných činů, jejich přípravou, nebo kde byly ukradené předměty skryty.

Ačkoliv živá zvířata, stejně jako mrtvá zvířata nebo jejich části, obvykle nebývají předmětem identifikace, existují situace, kdy k tomu může dojít, zejména z důvodu zjišťování totožnosti v souvislosti s jejich odcizením. Předměty identifikace mohou být ztotožňovány buď v rámci skupiny spolu s dalšími předměty, nebo jednotlivě, což je typické pro identifikaci na základě funkčních znaků a u nemovitostí, nebo izolovaně, jako je to v případě identifikace těl.

---

²¹ PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. *Rekognice v přípravném řízení*. Praha: Ministerstvo vnitra ČSSR, 1971, s. 133–137.

4 Druhy rekognicí

Kriminalistika rozlišuje typy rekognice na základě několika kritérií. Důvodem rozdělení rekognice na různé typy je právě diverzita vyšetřovacích situací a s tím souvisí taktické úkoly, které vyžadují specifickou přípravu a přístup k provedení rekognice v konkrétních případech.²² Následují hlediska, podle kterých lze klasifikovat rekognice.

Stupeň původnosti předváděného objektu se dělí na:

- a) rekognice objektů in natura,
- b) rekognice podle modelů (např. fotografií).

Charakter předváděného objektu se dělí na:

- a) rekognice osob (živých osob, mrtvol nebo jejich částí),
- b) rekognice věcí (movitých či nemovitých věcí),
- c) rekognice zvířat (živých zvířat, kadáverů či částí zvířat).

Charakter identifikačních znaků se dělí na:

- a) rekognice podle anatomicko-morfologických (statických) identifikačních znaků osob (např. podle výšky, postavy, obličeje, vlasů, vousů, nosu, očí) a zvířat (např. podle zabarvení srsti, kůže nebo peří, podle výšky, velikosti),
- b) rekognice podle funkčních (dynamických) znaků a stereotypů (např. podle hlasu, řeči, chůze, držení těla, gestikulace, mimiky),
- c) rekognice podle vnějších znaků věcí movitých a nemovitých.

---

²² KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: PA ČR, 2008, s. 26. ISBN 978-80-7251-269-0.

Způsoby předvedení objektů se dělí na:

- a) rekognice s předvedením ztotožňovaného objektu ve skupině spolu s přivzatými objekty (rekognice „otevřená“ – poznávající je v přímém kontaktu s osobou ztotožňovanou, rekognice „skrytá“ – s využitím jednocestného zrcadla),
- b) rekognice s předvedením jen jednoho ztotožňovaného objektu (rekognice mrtvoly in natura),
- c) rekognice s předvedením ztotožňovaného objektu a přivzatých objektů jednotlivě po sobě (rekognice věcí nemovitých, rekognice osob podle funkčních znaků).²³

4.1 Zvláštní druhy rekognicí

Rekognice podle funkčně-dynamických znaků

Rekognice podle funkčně-dynamických znaků, jako jsou chůze, gesta, mimika nebo hlas, je unikátní oblastí, která vyžaduje pečlivou přípravu a dodržení principů podobnosti mezi osobami. Právní rámec v ČR explicitně řeší pouze hlasovou rekognici, kde je důležité, aby se hlasové projevy podobaly a byly prezentovány v libovolném pořadí mezi podobnými hlasovými vzory. Hlasové znaky, jako jsou zlozvyky v řeči nebo dialekty, hrají klíčovou roli. Rekognice může probíhat přímo nebo prostřednictvím nahrávky, přičemž volba metody závisí na okolnostech případu.

U funkčně-dynamických znaků je nezbytné zachovat podobnost mezi prezentovanými osobami, což může být výzvou, zejména pokud je rekognice prováděna sekvenčně. Je důležité zvážit, zda rekognici provádět v kontrolovaném prostředí nebo na místě, kde byly znaky poprvé pozorovány. Rekognice zahrnuje také strategie pro případy, kdy pachatelé záměrně maskují své znaky, což vyžaduje pozornost k potenciální modifikaci přirozeného projevu, aby nebyli identifikováni.

---

²³ KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: PA ČR, 2008, s. 26–30. ISBN 978-80-7251-269-0.

Problematické je, že někteří pachatelé se mohou snažit své charakteristické znaky při rekognici změnit nebo maskovat, což komplikuje jejich identifikaci. V této souvislosti se objevují diskuse o možnosti provádění rekognice bez vědomí identifikované osoby, což by ale mohlo být v rozporu se základními právy a principy práva na obhajobu.

Celkově rekognice podle funkčně-dynamických znaků představuje složitý proces, který vyžaduje pečlivé zvážení právních, etických a praktických aspektů, aby bylo zajištěno spravedlivé a efektivní provedení v rámci trestního řízení.

Rekognice mrtvoly

V situacích, kdy je nalezeno neidentifikované mrtvé tělo, závisí identifikace často na pomoci veřejnosti. Bez předběžných informací o totožnosti nemohou být ztotožňující osoby vyslechnuty předem, neboť není známo, koho mají identifikovat. Jakmile někdo pozná osobu, je dotyčný požádán o sdělení, podle jakých unikátních znaků osobu identifikoval, a může být požádán o doporučení dalších možných svědků. V těchto případech probíhá rekognice podle specifického paragrafu trestního řádu, avšak bez použití srovnávacích objektů.

Osoby, které mrtvého zpravidla identifikují, jsou ty, které zesnulého znaly. Po úspěšné identifikaci je nutné postupovat podle trestního řádu, což zahrnuje získání potvrzujícího podpisu od ztotožňující osoby. Vzhledem k tomu, že identifikace probíhá bez srovnávacích objektů, předpokládá se potřeba předběžného výslechu k zajištění spolehlivých výsledků.

V případě, že je spojení mezi mrtvým tělem a trestným činem učiněno na základě výpovědi, která nemá přesné informace o osobě, může být identifikace komplikovaná. Způsob, jakým svědek vnímá mrtvolu, může být odlišný od vnímání živé osoby, a emocionální vazba ke zesnulému může proces dále komplikovat.

Tento typ rekognice se liší od ostatních tím, že se zaměřuje pouze na jednu identifikovanou osobu, nezávisle na příčině smrti. Specifika identifikace mrtvého těla vyžadují zvláštní přístup a dodržení přísných procedur, aby bylo zajištěno důstojné a respektující zacházení se zesnulým a zabezpečena spravedlnost pro všechny zúčastněné strany.

Skrytá rekognice

Skrytá rekognice, zakotvená v § 104b odst. 7 trestního řádu, se uplatňuje, když poznávající osoba nemůže být přítomna v jedné místnosti s poznávanou osobou. Tento postup se využívá, aby se zabránilo ovlivnění výsledku rekognice stresem nebo strachem poznávající osoby z přímého setkání s pachatelem. Typicky se využívá u utajovaných svědků, obětí násilí nebo u dětí. Skrytá rekognice umožňuje, že poznávaná osoba neví o své účasti na rekognici, což může vést k přirozenému chování a neúmyslnému usvědčení.

Existují názory, že ideální skrytá rekognice by měla probíhat s vědomím poznávané osoby, ale bez jejího setkání s poznávající osobou. To umožňuje pozorování funkčních znaků bez přímého kontaktu. Tato metoda má však potenciál porušit zásadu *nemo tenetur se ipsum accusare*, tedy princip, že *nikdo není povinen obviňovat sám sebe*. I přes tyto obavy někteří odborníci argumentují, že kompletní změna individuálních a stereotypních znaků je prakticky nemožná, což činí skrytou rekognici účinným nástrojem identifikace.

Trestní řád stanoví, že skrytá rekognice se provádí tak, že poznávaná osoba je přivedena do místnosti oddělené od poznávající osoby, přičemž identifikace probíhá skrze polopropustné zrcadlo. Tento postup se používá i při běžných rekognicích, když je důležité chránit psychickou pohodu poznávající osoby a zajištění objektivního průběhu procesu identifikace.

Rekognice podle fotografie

Když je rekognice osob *in natura* nemožná, například pokud je osoba nezvěstná, přistupuje se k rekognici podle fotografie. Tento postup je stanoven jako sekundární metoda, v hlavním líčení se nepoužívá pro identifikaci fyzicky přítomného obviněného, což podtrhuje subsidiaritu fotografické rekognice. Při této metodě jsou poznávající osobě předloženy fotografie minimálně čtyř podobných osob, včetně poznávané osoby. Fotografie by měly zachycovat osoby, které nejsou předmětem daného trestního řízení, a měly by se soustředit na anatomicko-morfologické znaky.

Zákon neuvádí, kolik fotografií každé osoby lze předložit, ale množství snímků by mělo být optimální, aby nezahltilo poznávající osobu a umožnilo přesnou identifikaci. Je kriticky důležité, aby byly snímky všech ukázaných osob prezentovány v identické kvalitě a podobných podmínkách, aby se předešlo

vytváření nerovných podmínek (např. fotografie černobílá × barevná, stejné pozadí, velikost fotografií atd.). V praxi se obvykle předkládá sada čtyř až šesti podobných fotografií, kde každá z nich představuje jednu osobu. Nejčastěji se využívá fotografií z evidencí Policie ČR, z registru obyvatel, případně se podle potřeby pořídí snímky těchto osob naživo a vytvoří se fotoalbum.

Důležité je, aby poznávající osoba mohla fotografie prohlížet nezávisle a bez vnějšího vlivu, což umožní přirozenější a objektivnější identifikaci. Dokumentace průběhu rekognice by měla být stejně pečlivá jako u rekognice in natura, s důrazem na používání barevných fotografií pro lepší rozpoznání. Fotografická rekognice představuje důležitý nástroj v situacích, kdy in natura rekognice není možná, a poskytuje možnost pro další identifikaci i po jejím provedení.

Zákonná úprava fotorekognicí je uvedena v ustanovení § 104b odst. 4 trestního řádu.

Rekognice nemovitostí

Rekognice nemovitých věcí je specifický typ identifikace, který se aplikuje na určité druhy terénů, budov a místností, jako jsou místa ukrytí odcizených předmětů, setkání spolupachatelů či místa spáchání trestných činů. Typickým příkladem může být kancelář, kde docházelo k předání úplatků. Při rekognici nemovitých věcí hraje klíčovou roli identifikace na základě specifických znaků, jako jsou vzory tapet, počet a tvar oken či dveří, rozmístění a typ nábytku, jakož i další charakteristické prvky prostoru.

V případě rekognice nemovitých věcí se nemůže ztotožňovaný objekt ukázat společně s předměty podobného druhu, což ztěžuje přímé srovnání a vyžaduje odlišný přístup. Rekognici vede určená osoba, která určuje pořadí prezentace objektů, a je nutné poznávající osobě předem sdělit počet objektů, které jí budou ukázány. Aby bylo znovupoznání co nejpřesnější, mělo by být poznávající osobě umožněno zapisovat si poznámky o jednotlivých objektech.

Tento proces se odvíjí od běžné rekognice osob, jelikož přímá srovnání s jinými objekty nejsou možná a poznávající osoba se musí spoléhat na vlastní paměť a vnímání detailů. Po prohlédnutí všech objektů není vhodné vyžadovat od poznávající osoby okamžitý závěr o totožnosti každého z nich, avšak poskytnutí předběžného názoru může pomoci k přesvědčivějšímu ztotožnění. Proces

ukazování nemovitých věcí tak vyžaduje pečlivou přípravu a zvážení, aby se zajistilo co nejobjektivnější a nejpresnější ztotožnění s ohledem na specifickou povahu těchto objektů.

Rekognice zvířat

Rekognice zvířat je speciální proces, který se využívá při identifikaci živých i mrtvých zvířat nebo jejich částí v situacích, jako jsou útoky zvířat na lidi nebo krádeže zvířat. Tento typ rekognice tvoří vlastní kategorii a odlišuje se od identifikace osob nebo věcí. Klíčové pro rekognici zvířat je, že zvířata jako živé bytosti reagují na hlas nebo pokyny, a proto se identifikace často provádí prezentací zvířete samotného, bez srovnání s jinými zvířaty.

Při rekognici je důležité brát v úvahu charakteristiky, jako jsou věk, typ srsti, pohlaví a druh zvířete, aby se zajistilo, že jsou přivzaté objekty pro srovnání co nejpodobnější ztotožňovanému zvířeti. Způsob, jakým poznávající osoba popisuje zvíře, může odhalit důležité informace pro proces identifikace. Je zásadní, aby vyšetřovatel poskytl poznávající osobě dostatečné nástroje a směrnice pro popis, které pomohou přesněji určit jednotlivé charakteristiky zvířete a upozornit na důležité detaily popisu.

Slepá (prázdňá) rekognice

Rekognice, při níž úmyslně není ztotožňovaná osoba či předmět přítomen mezi předváděnými objekty, se nazývá prázdňá rekognice. Tento postup umožňuje ověřit důkazní hodnotu pozdější skutečné rekognice tím, že odhaluje případnou tendenci poznávající osoby mylně identifikovat někoho či něco na základě očekávání nebo nejlepšího vyhovování popisu, a nikoli skutečného znovupoznání.

Prázdňá rekognice je obzvláště užitečná, pokud poznávající osoba nedokáže verbálně popsat identifikační znaky, ale tvrdí, že by osobu spojenou s trestným činem rozeznala. Postup zahrnuje prezentaci dvou skupin: v první není ztotožňovaná osoba záměrně zařazena kvůli ověření věrohodnosti poznávajícího, ve druhé skupině je ztotožňovaná osoba přítomna mezi různými přivzatými osobami. Výsledná identifikace z druhé skupiny vyžaduje další výsledek poznávající osoby o důvodech jejího rozhodnutí.

Trestní řád České republiky prázdňou rekognici přímo neupravuje, avšak v Polsku se s tímto typem rekognice pracuje. Výzkum ukazuje, že prázdňá rekognice může pomoci snížit riziko mylné identifikace, když je nevinná osoba vizuálně podobná skutečnému pachateli, což by mohlo vést k chybnému ztotožňení z důvodu očekávání poznávající osoby, že mezi předvedenými bude skutečný pachatel.

„Pro otestování spolehlivosti poznávajícího je možné nejprve poznávajícímu ukázat baterii osob, ve které podezřelý není (tzv. slepá rekognice). Pokud poznávající v rámci slepé rekognice někoho označí, je nutné jej pro navazující skutečnou rekognici brát jako nespolehlivého. Před rekognicí by měl být poznávající výslovně upozorněn, že pachatel se nemusí nacházet mezi předváděnými osobami. Toto upozornění výrazně snižuje riziko procento špatně označených poznávaných, zatímco se procento řádně označených poznávaných nesníží.“²⁴

---

²⁴ Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 2016/20 ze dne 8.10.2020.

5 Vztah rekognice k jiným kriminalistickým metodám

Rekognice jako zvláštní způsob dokazování má mnoho společných charakteristik s výslechem a dalšími speciálními technikami dokazování, jako jsou konfrontace, vyšetřovací pokusy, rekonstrukce a prověrky místa činu. Tyto techniky jsou dlouhodobě zavedenou součástí vyšetřovací praxe a jsou legislativně ukotveny v paragrafech 104a až 104e trestního řádu. V praxi však může někdy docházet k nedorozuměním v důsledku zaměňování či nevhodné kombinace těchto různých metod.

5.1 Rekognice a výslech

Rekognice je specifická metoda používaná v kriminalistické praxi, která se zásadně liší od výslechu, a to hlavně v psychologickém rozměru. Zatímco výslech se opírá o verbální reprodukci toho, co bylo svědkem dříve pozorováno, rekognice klade důraz na proces znovupoznání dříve vnímaného objektu.

Nelze rekognici uskutečnit bez znovuvnímání objektu. Například pokud svědek přijde o zrak, nebude možné provést rekognici založenou na vizuální paměti, i když si svědek může zachovat jasnou paměťovou stopu toho, co viděl.

Cíl rekognice je přesně definován – identifikace objektu. Tento úkon je navíc neopakovatelný, v protikladu k výslechu, který lze provádět opakovaně a doplňovat. Rekognici nelze přerušit, na rozdíl od výslechu, kde je přerušeni možné.

Další podstatný rozdíl spočívá v tom, že rekognice vyžaduje přítomnost nejen poznávající, ale také poznávané osoby, a to v rámci skupiny dalších osob. Během výslechu je požadována pouze přítomnost vyslýchané osoby.

Zatímco rekognice poskytuje pouze přímé důkazy, výslech může přinést důkazy jak přímé, tak odvozené, což představuje významný rozdíl v možnostech, jaké oba procesy nabízí vyšetřování.

„Zákonodárce do přijetí novely trestního řádu zákonem č. 265/2001 Sb. pokládal rekognici za zvláštní formu výslechu. Teprve v současné úpravě trestního řádu byla rekognice reglementována jako zvláštní forma dokazování [§ 104b) trestního řádu]. Tím zákonodárce akceptoval existenci podstatných rozdílů mezi výslechem a rekognicí, za které je možno považovat:

psychologická podstata výslechu a rekognice je rozdílná (podstatou výpovědi je reprodukce vnímaného, podstatou rekognice je znovupoznání), rekognici nelze na rozdíl od výslechu uskutečnit bez nového vnímání objektu; oslepne-li svědek, nelze provést rekognici podle zraku, přestože v jeho vědomí existuje stopa pachatele, rekognice je na rozdíl od výslechu úkonem neopakovatelným, rekognice na rozdíl od výslechu sleduje úzce vymezený cíl – identifikaci objektu.“²⁵

5.2 Rekognice a konfrontace

Konfrontace, jak ji upravuje § 104a trestního řádu ČR, je specifický procesní úkon, jehož cílem je řešení rozporů v dříve poskytnutých výpovědích osob. Oproti tomu rekognice je orientována na identifikaci osob nebo věcí a od konfrontace se odlišuje v základních principech i cílech.

Hlavním rozdílem je, že konfrontace využívá přímý osobní kontakt mezi osobami s rozpornými výpověďmi, zatímco rekognice se zaměřuje na psychologický proces znovupoznání objektu bez nutnosti přímé konfrontace. Zatímco konfrontace slouží k vyjasnění nesrovnalostí ve výpovědích, rekognice se snaží verifikovat identitu objektu na základě paměťových stop.

Dalším důležitým rozdílem je počet účastníků. Konfrontace probíhá obvykle mezi dvěma osobami, zatímco rekognice vyžaduje přítomnost skupiny osob, kde poznávající má identifikovat ztotožňovanou osobu.

Z hlediska bezpečnosti se oba úkony rovněž liší. Rekognice umožňuje větší ochranu poznávající osoby, neboť nevyžaduje přímý kontakt s poznávanou osobou, což může být zvláště výhodné v situacích, kdy by přímý kontakt mohl poznávající osobu ohrozit. Naopak konfrontace vyžaduje přímý kontakt, který může vést k možnému ohrožení svědka v budoucnu.

Toto rozlišení má zásadní význam pro správné použití těchto metod v rámci trestního řízení, s důrazem na účel a bezpečnostní aspekty související s jejich provedením.

---

²⁵ BRÁZDA, Jan. Je rekognice „in natura“ opakovatelný, nebo neopakovatelný úkon? *Bulletin advokacie* [online]. 2013, (10), 41–43 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://advokatnidenik.cz/wp-content/uploads/BA_10_2013_web.pdf

5.3 Rekognice a vyšetřovací pokus

Vyšetřovací pokus je upravený v § 104c trestního řádu. Na rozdíl od rekognice, která je zaměřena na znovupoznání objektu, jsou podstatou vyšetřovacího pokusu aktivní pokusné činnosti, které se provádějí za účelem prověření nebo získání nových informací týkajících se případu.

Vyšetřovací pokus se často odehrává v kontrolovaném prostředí, kde se vědomě vytvářejí či upravují podmínky pro získání důkazů nebo ověření konkrétních skutečností. V historii mohlo dojít k záměně mezi vyšetřovacím experimentem a rekognicí, což může být připsáno omezenému rozsahu tehdejších znalostí v kriminalistice.

Hlavní odlišnost mezi vyšetřovacím pokusem a rekognicí spočívá v tom, že vyšetřovací pokus umožňuje simulaci různých situací za účelem testování různých hypotéz, zatímco rekognice se omezuje na prostý proces identifikace již známých objektů. Další významný rozdíl tkívá v opakovatelnosti – vyšetřovací pokus je možné, jestliže je to zapotřebí, opakovat, na rozdíl od rekognice, která je typicky neopakovatelným úkonem, protože opakování by mohlo narušit čistotu psychologického procesu znovupoznání.

Význam vyšetřovacího pokusu spočívá v jeho schopnosti oživit určité aspekty trestného činu, a poskytnout tak vyšetřovatelům a soudcům lepší pochopení toho, jak se mohly události odehrát. Rekognice, ačkoli je úzce zaměřena a neumožňuje rekonstrukci scénářů, je klíčová pro potvrzení identity subjektů nebo objektů spojených s případem.

5.4 Rekognice a prověrka výpovědi na místě

Prověrka výpovědi na místě je upravena v § 104e tr. řádu. Zmíněné rozdíly, jako jsou místo konání, účel, přítomnost a role účastníků, a způsob, jakým se používají pro ověření informací nebo identifikaci osob, jsou klíčové pro pochopení jejich specifického využití v rámci trestního řízení.

Prověrka na místě se zaměřuje na objektivizaci dříve učiněné výpovědi ve vztahu k reálnému stavu místa činu a objektů na něm se nacházejících. Tato metoda tedy umožňuje orgánům činným v trestním řízení, aby přímo na místě činu porovnali a ověřili přesnost a pravdivost dříve učiněných výpovědí.

Na druhé straně rekognice slouží jako identifikační proces, kde poznávající osoba (např. svědek nebo oběť) srovnává paměťovou stopu s aktuálně předváděnými objekty nebo osobami. Rekognice probíhá obvykle v kontrolovaném prostředí, jako jsou kanceláře vyšetřovatelů, a jejím hlavním cílem je identifikace osoby nebo objektu souvisejícího s trestným činem.

Rozdíl v přípravě a taktice těchto metod odráží různorodé vyšetřovací situace a úkoly, které mají být řešeny. Zatímco prověrka na místě vyžaduje pečlivou přípravu s ohledem na místo a kontext činu, rekognice vyžaduje zajištění relevantních objektů nebo osob k identifikaci.

Toto důkladné rozlišení mezi prověrkou na místě a rekognicí podtrhuje jejich unikátní a doplňující se role v procesu trestního vyšetřování. Obě metody přispívají k objasňování skutečností případu, avšak každá z nich má svou specifickou oblast aplikace s ohledem na cíle, které mají být dosaženy.

5.5 Rekognice a rekonstrukce

Rekonstrukce v kontextu trestního řízení, jak je popsáno, je klíčovým vyšetřovacím nástrojem, který umožňuje přesné a metodické obnovení okolností trestného činu. Tato metoda poskytuje vyšetřovatelům, soudcům a dalším účastníkům trestního řízení cenný ucelený pohled na to, jak mohly určité události proběhnout, což jim umožňuje lépe pochopit dynamiku a kontext trestného činu.

Proces rekonstrukce se snaží co nejvěrněji napodobit fyzické, časové a prostorové podmínky, za kterých došlo k trestnému činu, včetně zapojení osob, použití objektů a zohlednění dalších relevantních faktorů, jako jsou povětrnostní podmínky nebo osvětlení. V důsledku toho rekonstrukce umožňuje identifikovat a analyzovat klíčové důkazy, posoudit jejich relevanci a spolehlivost, a pomoci tak utvářet a ověřovat teorie týkající se průběhu trestného činu.

Důležitým aspektem rekonstrukce je její schopnost doplnit a zpřesnit informace získané během vyšetřování. V některých případech může rekonstrukce odhalit nové důkazy nebo poskytnout nový úhel pohledu na již získané informace, což může mít zásadní význam pro řešení případu. Cílem je dosažení co největší míry shody mezi rekonstruovaným modelem průběhu trestného činu a jeho skutečným spácháním, čímž se zvyšuje objektivita a přesnost trestního řízení.

Na rozdíl od rekognice, která se zaměřuje na identifikaci konkrétních osob nebo objektů, se rekonstrukce věnuje celkovému porozumění událostem a interakcím, které vedly ke spáchání trestného činu. Tím rekonstrukce přispívá k hlubšímu a komplexnějšímu porozumění případu, což je nezbytné pro spravedlivé a efektivní vedení trestního řízení.

6 Taktické zásady a doporučení při provádění rekognice

Rekognice v některých případech hraje klíčovou roli jako jediný důkazní prostředek důležitý k objasnění případu. Vzhledem k jejímu významu je nezbytné stanovit určité taktické postupy a principy, které by měly být dodržovány během provádění rekognice. Cílem je minimalizovat riziko zpochybnění výsledků tohoto identifikačního procesu.

Za základní zásady považujeme zásadu zajištění identifikačních znaků a podmínek vnímání před provedením rekognice, zásadu předvádění ztotožňovaného objektu mezi přivzatými, zásadu podobnosti předváděných objektů, zásadu oddělenosti rekogničních aktů a zásadu neopakovatelnosti.²⁶

Před provedením každé rekognice musí být poznávající osoba vždy vyslechnuta, aby se vyjádřila, za jakých okolností vnímala poznávaný objekt, na jakou vzdálenost, za jakých světelných podmínek, v jakém stavu (stres, podnapilost), jakými smysly a jak dlouho jej vnímala. Rovněž aby uvedla, jakých zvláštností a výrazných identifikačních znaků si všimla. Dalším důležitým prvkem je, aby poznávající osobě byl objekt předveden ve skupině několika objektů. Zákon uvádí spodní hranici tři objekty plus poznávaný objekt. Předváděné objekty se od sebe nesmí výrazným způsobem odlišovat, a to pohlavím, etnikem, věkem, stářím, výškou a stavbou těla, vlasy, vousy a oblečením. Dalším aspektem při rekognici je, že v řadě poznávaných objektů má být poznáván pouze jeden objekt, a to jedním subjektem, z důvodu ovlivnění a zpochybnění cíle rekognice. Poslední zásadou je neopakovatelnost rekognice. Rekognice in natura prováděná s delším časovým odstupem od fotorekognice se nepovažuje za opakovanou.

6.1 Fáze a průběh rekognice

Rozpoznávání osob probíhá ve dvou základních etapách. První etapa zahrnuje výslech osoby, která má provést rozpoznání, zatímco druhá etapa se zaměřuje na samotný akt rozpoznání. V některých situacích je možné rozlišit ještě třetí etapu, která představuje dodatečný výslech po provedení rozpoznání. Přestože první a třetí etapa mají svůj význam pro proces rozpoznávání, jejich účel

---

²⁶ KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: PA ČR, 2008, s. 50. ISBN 978-80-7251-269-0.

je spíše doplňující a ověřovací ve srovnání s klíčovou druhou etapou, která je zásadním momentem celého procesu rozpoznávání.

Prof. JUDr. Miroslav Protivinský, DrSc., ve svém článku Vady rekognice a jejich procesní důsledky v časopise *Bulletin advokacie* č. 2 z roku 1997 uvádí, jak by měl vypadat správný postup provádění rekognice:

- *„Ztotožňující osoba se vyslechne k popisu osoby, která má být ztotožňována, pokud se tak již nestalo dříve po zahájení trestního stíhání.*
- *Účastníci rekognice se poučí podle svého procesního postavení.*
- *Je-li více ztotožňujících osob, pečlivě se od sebe vzájemně izolují po celou dobu úkonu.*
- *Zformuje se skupina předem vybraných přivzatých osob a osoby ztotožňované, která si zvolí místo ve skupině.*
- *Pak se přivolá prvá ztotožňující osoba, kterou vyšetřovatel vyzve ke znovupoznávacímu aktu. Tato výzva nesmí být sugestivní, nýbrž neutrální, např.: „Podívejte se, zda v této skupině osob je či není osoba, kterou..., a v případě, že zde je, ukažte na ni, řekněte, na kterém místě stojí a jaké má pořadové číslo!“*
- *Pokud ztotožňující osoba některou z osob znovu pozná a označí, musí být vyzvána, aby podrobně uvedla, podle jakých znaků či zvláštních znamení ji poznala.*
- *Průběh i výsledek znovupoznávacího aktu se dokumentuje protokolárně a vzhledem k tomu, že jde o úkon neopakovatelný, doporučuje se i dokumentace fotografická, zvuková ap.*
- *Poté následují znovupoznávací akty s dalšími ztotožňujícími osobami, je-li jich více.“²⁷*

---

²⁷ PROTIVINSKÝ, Miroslav. Vady rekognice a jejich procesní důsledky. *Bulletin advokacie* [online]. 1997, (2), 11–24 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://www.cak.cz/assets/files/177/BA_97_02.pdf

1. fáze – výslech před samotnou rekognicí (předběžný výslech)

Obvykle bývá osoba zapojená do procesu rekognice, ať už v roli poškozeného, svědka či jiné, již vyslechnuta během prvotního výslechu. Tento výslech je prováděn krátce po události, časový aspekt je zásadní, protože stopy v paměti jsou v této fázi nejčerstvější, a poskytují tak pro orgány činné v trestním řízení nejcennější informace. Rychlé zaznamenání svědectví umožňuje zachytit detailní popis události, včetně popisu podezřelých, což může být klíčové pro úspěšné identifikace během následné rekognice. Detaily a specifika, jichž si svědek či poškozený všiml, nejsou ovlivněny časem či vnějšími faktory a jsou k dispozici pro přesné a efektivní porovnání s pozorovanými objekty či osobami během rekogničního procesu.

2. fáze – provedení samotného úkonu znovupoznání

Po provedení předběžného výslechu se přistupuje k samotnému provedení procesu znovupoznání objektu. Proces identifikace se uskutečňuje za účasti poznávající osoby neboli subjektu, poznávaného objektu a dalších doprovodných osob či věcí nebo také figurantů. Při úkonu musí být dále přítomna nezúčastněná osoba, která není s případem jakkoliv spojena. Jejím úkolem je objektivní průběh prováděného úkonu, v případě potřeby by poskytla svědectví o tom, jak celý úkon rekognice proběhl. Samozřejmě tato nezúčastněná osoba nemůže být ani subjekt, ani objekt poznání a ani orgán činný v trestním řízení. Většinou se jedná o nějakého zástupce městského úřadu, probačního úředníka atp.

Zákon stanovuje, že při úkonu musí být kromě poznávaného objektu minimálně další tři přivzaté osoby (věci). To znamená, že poznávající subjekt má za úkol ztotožnit jednu z minimálně čtyř osob (věcí), které jsou jí představeny. Zákon neurčuje maximální počet figurantů, avšak vyšší počet figurantů automaticky nezvyšuje důkazní hodnotu rekognice. Optimum je tedy čtyři až pět osob. Vedle počtu přivzatých osob je rovněž důležitá jejich vizuální podobnost s identifikovaným objektem nebo osobou. Před začátkem úkonu má poznávaná osoba právo zvolit si místo mezi figuranty, nebo – v případě hlasové identifikace – pořadí, ve kterém bude mluvit. Během procesu je zakázáno osobu, která poznává, jakkoliv ovlivňovat. V praxi, pokud je to možné, většinou role figurantů zastávají příslušníci Policie ČR. Nejedná se o nejvhodnější variantu, ale je to nejjednodušší způsob.

Pokud existují nějaké nesrovnalosti mezi výpovědí a výsledkem rekognice, následuje ještě třetí fáze, a to dodatečný výslech, jehož cílem je vysvětlit a vyřešit vzniklé nesrovnalosti. Celý proces rekognice se dokumentuje a ve fázi před zahájením trestního stíhání je přítomen soudce.

Organizační příprava rekognice

Organizační příprava rekognice je zásadní pro její úspěšnou realizaci. Tato fáze zahrnuje celou řadu klíčových kroků, které zajistí, že rekognice bude probíhat efektivně, spravedlivě a v souladu s právními normami. Příprava rekognice vyžaduje koordinovaný přístup a pečlivé plánování, které zahrnuje:

1. **přípravu osob poznávajících a poznávaných:** informování těchto osob o průběhu rekognice, jejích cílech a technice provedení. Je důležité zajistit, aby osoby poznávané se co možná nejvíce podobaly těm, které byly popsány svědky nebo oběťmi, což může vyžadovat například určité úpravy jejich vzhledu,
2. **navození podmínek prvotního kriminalisticky relevantního vnímání:** tento krok může být nezbytný v případech, kdy jsou specifické okolnosti vnímání klíčové pro identifikaci, například světelné podmínky nebo vzdálenost,
3. **zabránění předrekogničnímu setkání:** je nutné zajistit, aby se osoba poznávající před rekognicí nesetkala s osobou poznávanou nebo s jejími obrazy, což by mohlo výrazně ovlivnit její schopnost objektivního rozpoznání,
4. **vytvoření podmínek zamezujících poznání identity osoby poznávající:** to je důležité nejen pro ochranu osob poznávajících, ale i pro zachování integrity procesu tím, že se předejde jakémukoli ovlivnění nebo zastrašení,

5. **zajištění podmínek k eliminaci psychické újmy osoby poznávající:** vzhledem k potenciálně traumatické povaze rekognice je důležité přijmout opatření k ochraně psychického zdraví osob poznávajících,
6. **přípravu prostředků dokumentační techniky a poučení dokumentaristů:** kvalitní dokumentace je klíčová pro zaznamenání procesu a výsledků rekognice. Je nutné zajistit funkčnost a správné umístění dokumentačních prostředků a řádně poučit personál odpovědný za jejich obsluhu.

Každý z těchto kroků má zásadní význam pro celkovou spravedlnost a efektivitu rekognice. Důkladná organizační příprava pomáhá minimalizovat riziko chyb, které by mohly vést k nesprávné identifikaci, a zajišťuje, že celý proces je proveden transparentně a s plným respektem k právům všech zúčastněných stran.

6.2 Dokumentace

Pro použití rekognice jako důkazního prostředku v trestním řízení je zásadní její správná a nezpochybnitelná dokumentace. Klíčovým dokumentem v tomto procesu je protokol o rekognici, který musí být sepsán v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, a to konkrétně § 55 odst. 3 TrŘ. Tento paragraf definuje obecné požadavky na sepisování protokolu, stejně jako specifické požadavky pro protokolaci rekognice.

V protokolu sepsaném o rekognici se podrobně uvedou okolnosti, za nichž byla rekognice prováděna, zejména pořadí, ve kterém byly osoby nebo věci ukázány podezřelému, obviněnému nebo svědkovi, doba a podmínky jejich pozorování a jejich vyjádření; o rekognici prováděné v přípravném řízení se zpravidla pořídí též obrazové záznamy.²⁸

---

²⁸ Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.

Důležité je, že různé typy rekognice vyžadují různé přístupy k dokumentaci vzhledem k jejich specifickým charakteristikám. Obvykle se protokol o rekognici strukturuje do několika hlavních částí, aby bylo zajištěno, že všechny relevantní informace jsou úplné a systematicky zaznamenány. Toto rozdělení pomáhá zajistit, že protokol je přehledný a umožňuje snadnou verifikaci informací v každé fázi rekogničního procesu.

V první sekci protokolu o rekognici je zásadní pečlivě zaznamenat informace o provedení rekognice. Tyto informace zahrnují zejména identifikaci osoby, která rekognici uskutečňuje, specifické datum a čas provádění, přesnou lokalitu a účel, pro který je rekognice prováděna.

Je také důležité zapsat osobní údaje osoby podrobené rekognici společně s detailním obsahem právního poučení, které odpovídá jejímu postavení v trestním řízení. Protokol by měl obsahovat kompletní informace o počtu a charakteristice předváděných objektů nebo osob, včetně těch, kteří jsou předmětem identifikace. V případě, že ztotožňovaná osoba je podezřelá nebo obviněná, protokol musí odrážet specifické poučení dané této osobě, včetně její povinnosti podrobit se rekognici a možnosti zaujmout místo mezi ostatními prezentovanými subjekty.

Poučení pro osoby, které provádějí identifikaci, by mělo zahrnovat informace, že mohou být požádány o provedení určitých akcí, jako jsou mluvení nebo chůze, avšak nemusí tyto požadavky splnit. Doporučuje se, aby protokol obsahoval i údaje o dalších osobách přítomných při akci, jako jsou svědkové, obhájci, soudce, nezúčastněná osoba, zapisovatel nebo jiné přítomné osoby.

Detailní a precizní záznam těchto informací v první části protokolu je základem pro zajištění integrity a právní nezpochybnitelnosti celého procesu rekognice.

Další sekce protokolu o rekognici tvoří vyjádření poznávající osoby, kdy se osoba vyzve, aby se vyjádřila k popisu poznávaného objektu, uvedla okolnosti, za nichž objekt vnímala, popřípadě popsala znaky nebo nějaké zvláštnosti, podle kterých by mohl být daný objekt poznán. Je třeba zdokumentovat výpověď poznávající osoby, a to zejména vzhledem k identifikačním znakům, které vedly k rozpoznání, nebo případně k detailnímu vysvětlení rozdílů mezi jejími dřívějšími

svědectvími a aktuálními tvrzeními při rekognici. Tyto informace jsou podstatné pro srovnání a hodnocení spolehlivosti svědectví poznávající osoby.

Ve třetí sekci protokolu o rekognici je klíčové podrobně specifikovat okolnosti, za kterých došlo k realizaci rekognice. To znamená vymezit faktory prostředí, dispozici účastníků a sekvenci, v níž byli prezentováni, včetně jejich jednoznačné identifikace prostřednictvím čísel, která byla objektům rekognice přidělena, včetně toho, které číslo si určil identifikovaný objekt.

V této části se také očekává zaznamenání celého průběhu rekognice, včetně odhadu celkového času, který měla poznávající osoba k dispozici pro pozorování, a popis všech jejích reakcí a komentářů ohledně identifikace či neidentifikace objektu z řady představených.

V závěrečné sekci protokolu je nezbytné zajistit, aby všichni účastníci potvrdili správnost a úplnost protokolu o rekognici svými podpisy. Tímto aktem účastníci formálně vyjadřují souhlas s tím, že dokument věrně odráží průběh a výsledky rekognice. Je také vhodné v této sekci poskytnout prostor pro jakékoli námítky či připomínky, které by účastníci mohli mít vůči procesu rekognice. Tato praxe umožňuje transparentní a otevřenou dokumentaci, která přispívá k celkové spravedlnosti a důvěryhodnosti trestního řízení.

Technické zaznamenávání průběhu rekognice slouží jako zásadní nástroj pro zachycení a posílení průkaznosti tohoto neodkladného a neopakovatelného procesu. K tomu se využívají především fotodokumentace nebo videozáznamy (záznamník zvuku atp.), které umožňují detailní rekonstrukci situace i po určité době od uskutečnění rekognice. Důležité je, aby byla na fotografiích či ve videu jasně identifikovatelná celá skupina osob či objektů, včetně té ztotožňované, s jasně viditelnými pořadovými čísly pro snadnou identifikaci a porovnání.

„Dalším důležitým nástrojem zvýšení důkazní přesvědčivosti a ostatně i zdokumentováním precizního dodržení procesních rekognice je pořízení videozáznamu, což trestní řád umožňuje. Pořízení videozáznamu zvyšuje i věrohodnost provedené rekognice, jelikož soud může při přehrání záznamu v hlavním líčení posoudit i bezprostřední reakce poznávající osoby (časový

prostor, v němž poznávající osoba subjekt označila, její psychické rozpoložení – rozrušení či pláč) – a zhodnotit vlastní průběh rekognice v detailech i celku.“²⁹

Tyto technické záznamy pak přispívají k objektivitě hodnocení, umožňují kontrolovat soulad postupů s právními předpisy a zvyšují celkovou věrohodnost výsledků rekognice. Kromě zachycení vizuálních aspektů rekognice mohou videozáznamy dokumentovat i chování a reakce zúčastněných, což může být důležité při posuzování psychického stavu a reakcí poznávající osoby. Například jestliže jsou v průběhu rekognice zaznamenány zjevný stres nebo nejistota, může to mít vliv na interpretaci výsledků.

Je taktéž zásadní, aby osoba zodpovědná za proces rekognice zůstala neutrální a neprováděla žádné akce, které by mohly jakkoliv ovlivnit nebo zkreslit rozhodnutí poznávající osoby. To zahrnuje vyvarování se sugestivních otázek nebo komentářů, vyhýbání se jakékoli formě tlaku na poznávající osobu a zajištění neutrálního prostředí, aby byla zachována objektivita svědectví. Proto je důraz kladen na zachování striktní objektivitě a nestrannosti během celého procesu rekognice, od instruování poznávající osoby až po finální identifikaci.

---

²⁹ Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 2016/20 ze dne 8.10.2020.

7 Problémy teorie a praxe při provádění rekognice

– Používání fotografií přivzatých osob

Při sestavování fotoalb k provádění rekognice se policisté potýkají s tím, kde a jak sehnat fotografie osob přivzatých. Dalším problémem je i to, zda mít souhlas osob, které následně použijí do rekognice. Proto bývá v praxi často snazší sehnat fotografie příslušníků Policie ČR, aby bylo možné vyhnout se tomuto kroku.

K tomu nález Ústavního soudu 256/01 ze dne 21. 3. 2002 uvádí: „*Dle § 12 odst. 2 obč. zák. k použití podobizen není třeba svolení, použijí-li se k účelům úředním na základě zákona. Úřední účel v předmětné věci je pak vymezen ustanoveními § 93 odst. 2 a § 103 tr. řádu. Je jím úprava důkazního řízení v řízení trestním, konkrétně toho komponentu výpovědi svědka, jímž je identifikace podezřelé osoby (obviněného).*“³⁰

Pokud je při sestavování fotoalb použito fotografií z policejních evidencí či evidencí vedených, které Policie ČR spravuje, není potřeba souhlasu. Pokud by bylo užito fotografií z jiných zdrojů, např. z Facebooku, Instagramu a jiných sociálních sítí, pak by souhlas osoby užití byl třeba.

Nutno ale zvážit i možnost vytváření srovnávacích alb fotografií nezúčastněných osob pro účely rekognice s jejich souhlasem a priori.

– Zásada sebeobvinění

Podezřelá osoba, obviněný či svědek jsou povinni se rekognice v pozici poznávané jako úkonu identifikace osoby účastnit. Jeho postoj na rekognici je pasivní a poznávaná osoba ji musí strpět. Nemůže být nucen k žádnému aktivnímu jednání, jako jsou mluvený projev anebo chůze.

Ústavní soud ze dne 11. 10. 2007, vedeno pod sp. zn. III. ÚS 528/06, mimo jiné konstatoval, že pravidlo *nemo tenetur se ipsum accusare* není bezmezné: pokud by konání rekognice záviselo zcela na vůli obviněných, došlo by k nepoměrnému ztížení vyšetřování trestných činů a v důsledku toho k ochromení orgánů činných v trestním řízení při zjišťování objektivní pravdy (§ 2 odst. 5 věta druhá tr. ř.). Rekognice je úkonem, při němž je obviněný nucen toliko pasivně strpět poznávací proceduru. Pouhé strpění rekognice nelze označit za donucování

---

³⁰ Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 256/01 ze dne 21. 3. 2002.

k sebeobviňování či k sebeusvědčování. Poznávaná osoba (včetně obviněného) je povinna strpět provedení rekognice a může být přípustnými prostředky (předvedením, uložením pořádkové pokuty) donucována k účasti na rekognici.³¹

Je pak otázka, zda nějaká pořádková pokuta může nějakého pachatele od provedení rekognice odradit.

– Přivzaté osoby (figuranti) – zákonný důvod účasti

Dalším problémem může být i účast osob přivzatých k rekognici. Právní praxe spoléhá na dobrovolnou účast těchto osob na rekognici. Jedná se o to, jakým legálním způsobem zajistit účast, nebo dokonce vyžadovat spolupráci přivzatých osob, aby se zúčastnily identifikačního procesu a postavily se vedle osoby podezřelé. V praxi se může tento problém objevit, zejména při zapojování osob z menšin žijících v ČR. Najít řešení tohoto problému by stálo za úvahu.³²

– Úprava vzhledu před rekognicí

Jeden z dalších problémů může nastat, pokud podezřelý, obviněný nebo i svědek před provedením rekognice in natura změní svoji vizáž takovým způsobem, že to může vyvolat otázku účelnosti provedení rekognice. Pokud si poznávaná osoba například ostříhá svoje dlouhé vlasy dohola nebo si oholí vousy, lze se dohadovat, zda jej pak poznávající osoba identifikuje. Zde se nabízí otázka, zda není vhodnější provést rekognici podle fotografií.

Dále se také lze setkat s tím, když vězeňská služba přiveze osobu, se kterou má být prováděna rekognice, ve vězeňském stejnokroji.

7.1 Procesní chyby při provádění rekognicí

V procesu rekognice je nezbytné přikládat velký význam pečlivé přípravě a dodržování předepsaných procedur. Přesto, a to navzdory důkladné přípravě a snaze o perfektní průběh, se můžeme setkat s nečekanými chybami, které mohou proces komplikovat. Některé chyby je možné při včasné detekci eliminovat, a proces rekognice tudíž úspěšně dokončit bez negativního dopadu na jeho výsledky. Na druhé straně existují chyby, které jsou neodstranitelné a mohou

³¹ Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tz 110/2012-22 ze dne 29. ledna 2013.

³² FRYŠTÁK, Marek. Některé aspekty rekognice v praxi přípravného řízení a povinnost účasti obviněného jako poznávané osoby na ní. *Kriminalistika* [online]. 2004, 34(4), s. 282–291 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-9150. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/kriminalistika-728588.aspx?q=Y2hudW09Ng%3d%3d>

výrazně ovlivnit celkovou platnost rekognice jako důkazního prostředku. Může jít o situace, kdy poznávající osoba byla nevhodně ovlivněna, nebo kdy došlo k předčasnému nebo nechtěnému odhalení identifikované osoby či věci. Takové chyby mohou způsobit, že výsledek rekognice bude zpochybněn a v extrémním případě může být celý důkaz označen za neplatný.

Za zásadní vady při procesu znovupoznávání osoby nebo věci lze považovat zejména:

1. **nepoučení svědka:** je-li svědek nepoučen o svých právech a povinnostech, může to znamenat, že není plně informován o důsledcích své výpovědi a může být ovlivněný nebo nejistý,
2. **sugestivní nebo nevhodné otázky:** pokud jsou svědkovi kladeny návodné nebo sugestivní otázky, může to vést k ovlivnění jeho výpovědi a snížení její objektivnosti,
3. **současné ztotožňování více svědky:** provádění rekognice s více svědky najednou může vést k ovlivnění svědků mezi sebou, a znehodnotit tak výsledky rekognice,
4. **nedostatečný popis před rekognicí:** pokud svědek před rekognicí nebyl vyzván k podání podrobného popisu ztotožňované osoby nebo věci (případně podle kterých znaků a zvláštností), nemůže být jeho pozdější znovupoznání spolehlivě ověřeno,
5. **nedostatečný počet přivzatých objektů:** musí být zajištěno, že svědek má pro srovnání dostatečný počet objektů, minimálně tři plus poznávaný objekt, aby nedošlo k sugestivnímu ovlivnění,
6. **neshoda obecných znaků přivzatých objektů:** přivzaté objekty by měly být stejného druhu jako ztotožňovaný objekt, aby se předešlo sugestivnímu ovlivnění (etnikum, pohlaví, věk, zevnějšek),
7. **opakovaná rekognice:** není vhodné, aby stejná osoba prováděla rekognici vícekrát, protože to může vést ke zkreslení paměťové stopy,
8. **ukázání objektu před rekognicí:** pokud byl svědkovi objekt ukázán před oficiální rekognicí, může to negativně ovlivnit jeho schopnost objektivního znovupoznání,

9. **spontánní znovupoznání:** pokud svědek již spontánně objekt znovu poznal, může být další formální rekognice zbytečná a měla by se spíše opírat o svědectví,
10. **volba místa nebo pořadí při rekognici:** svědek by měl mít možnost zvolit si místo v řadě nebo pořadové číslo při rekognici, aby se předešlo dalšímu možnému ovlivnění,³³
11. **nepřítomnost soudce ve fázi před zahájením trestního stíhání:** provádění rekognice ve fázi prověřování bez přítomnosti soudce je v rozporu s ustanovením § 158a trestního řádu a důkaz je procesně nepoužitelný.

Výsledkem těchto vad je zpochybnění věrohodnosti výsledků rekognice. Pokud dojde k jedné či více z těchto vad, může být výsledek rekognice považován za nespolehlivý a neměl by být používán jako důkaz v trestním řízení.

„Nedodržení pravidel stanovených v § 104b) pro provádění rekognice může být podle závažnosti takovou vadou tohoto úkonu, že jeho výsledky nebude možné použít jako důkazu, nebo jestliže z něj bude vycházet rozsudek soudu I. stupně, může být zrušen v odvolacím řízení pro podstatné vady řízení [§ 258 odst. 1 písm. a]. Je-li v rozporu se zákonem provedena rekognice, při níž obviněný označí jako účastníka na trestném činu jistou osobu, potom jako důkaz svědčící o vině této osoby nelze použít žádné informace v dalších výpovědích obviněného pocházející z nezákonné rekognice (TpR 10/2006, s. 309).“³⁴

---

³³ PROTIVINSKÝ, Miroslav. Vady rekognice a jejich procesní důsledky. *Bulletin advokacie* [online]. 1997, (2), 11–24 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://www.cak.cz/assets/files/177/BA_97_02.pdf

³⁴ BRÁZDA, Jan. Je rekognice „in natura“ opakovatelný, nebo neopakovatelný úkon? *Bulletin advokacie* [online]. 2013, (10), 41–43 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://advokatnidenik.cz/wpcontent/uploads/BA_10_2013_web.pdf

8 Praktická část

V praktické části své diplomové práce jsem provedl řízený rozhovor se státním zástupcem okresního státního zastupitelství. Dále jsem oslovil respondenty z řad Policie ČR, zejména z obecné kriminality.

8.1 Strukturovaný rozhovor

V rámci praktické části této práce jsem uskutečnil rozhovor týkající se provádění rekognice z pohledu státního zástupce. Požádal jsem proto o rozhovor státního zástupce okresního státního zastupitelství a zde je jeho doslovný přepis.

Jak dlouho vykonáváte funkci státního zástupce?

„Třicet jedna let.“

Jak často se v rámci své funkce setkáváte s prováděním rekognicí, byla jste někdy osobně přítomna při rekognici?

„Vzhledem k mé specializaci, zejména drogová trestná činnost a domácí násilí, rekognice nejsou časté, tak jednou za dva roky. Rekognici in natura jsem byla přítomna v jednom případě.“

Považujete rekognici za dostatečný důkaz?

„Rekognice je vázaná na lidskou paměť, která je snadno ovlivnitelná. Ve většině případů poznávající osoba pozná podezřelého třeba na 95 až 98 procent, což nelze považovat za dostatečný důkaz, i kdyby ji poznala na sto procent, musí být zjištěny ještě další, byť nepřímé (podpůrné) důkazy. Jenom na základě rekognice, byť stoprocentní, by soud zřejmě nikoho neodsoudil. Záleží také na intelektové a mentální úrovni poznávající osoby, v mnoha případech by zřejmě musela být podrobena znaleckému zkoumání znalcem psychologem, případně i psychiatrem.“

Jaké vidíte problémy při provádění rekognicí?

„Jediný problém vidím v tom, že se ne vždy podaří zajistit fotografie osob či figuranty, kteří by typově a vzhledově odpovídali poznávané osobě. Stalo se, že podezřelým byl Rom silnější postavy, a jeden či dva figuranti byli světlejší pleti a štíhlejší postavy. Někdy se stane, že ačkoli jsou splněny podmínky pro provedení rekognice in natura, policejní orgán zvolí schůdnější cestu rekognice podle fotografií.“

Považujete protokolaci při provádění rekognicí ze strany Policie ČR za dostatečnou?

„K protokolaci nemám žádné připomínky, když povinnost vyslechnout poznávající osobu k popisu pachatele a k dalším okolnostem, které mají vliv na samotný průběh rekognice, je policejním orgánem plněna.“

Jak na rekognici pohlíží soud?

„Soud pohlíží na rekognici jako na jeden z důkazů, pokud výsledky rekognice jsou podpořeny i dalšími důkazy, pak jejich vyhodnocení jednotlivě i v souhrnu vedou k odsouzení pachatele.“

Uvítala byste nějaké změny při provádění rekognicí v rámci novely trestního řádu?

„Ne, mám za to, že dosavadní právní úprava, podpořená platnou judikaturou, je dostatečná.“

Děkuji za rozhovor.

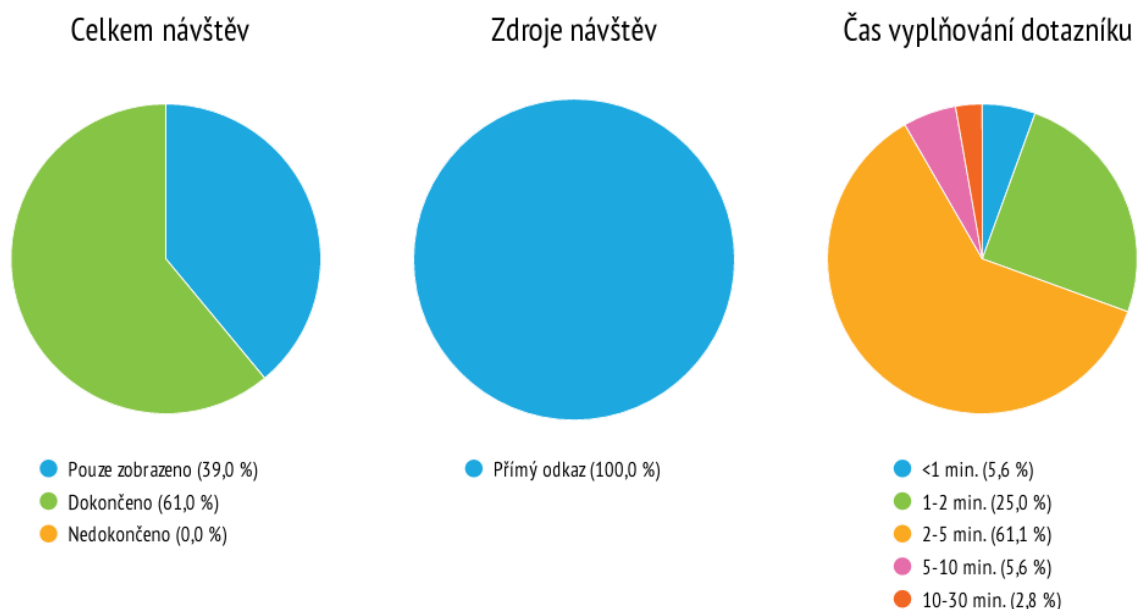
8.2 Terénní šetření formou dotazníku (vybrané články PČR)

Součástí praktické části práce bylo také terénní šetření, kdy jsem zvolil formu dotazníku, a to ve vybraných člancích Policie ČR. Dotazník obsahuje celkově devět otázek. Při formulaci těchto otázek byl důraz kladen na jejich jednoznačnost a stručnost, takže odpovídání na ně bylo co možná nejrychlejší a nenechávalo prostor pro nejasnosti či pochybnosti. Dotazník byl rozeslán zejména mezi policisty zařazené na oddělení obecné kriminality v rámci Plzeňského kraje, a to na územních odborech anebo na odboru krajského ředitelství. Úkolem dotazníkového šetření bylo zodpovědět, jaké jsou zkušenosti s rekognicemi, jak často je využívána, v jaké problematice se rekognice nejvíce využívá, jaká forma rekognicí se nejvíce využívá, jaká je úspěšnost znovupoznání, zda je rekognice považována za dostatečný důkaz a kolik se nejčastěji přibírá figurantů pro rekognici. U poslední otázky, která byla otevřená, se respondenti vyjadřovali, jaké jsou nejčastější chyby a problémy při provádění rekognice. Celkem dotazník vyplnilo 37 respondentů (příslušníků Policie ČR), zejména z řad těch, kteří se zabývají obecnou kriminalitou, kde se rekognice v rámci PČR využívá nejvíce. Dotazník byl zcela anonymní, byl vytvořen na webových stránkách <https://www.surveio.com/survey/d/W1W1H2B9Y6E0G1I5L> a rozeslán

formou přímého odkazu mezi uvedené respondenty v rámci Policie ČR, kteří mají zkušenosti s prováděním rekognicí. Dotazníkové šetření bylo vyhodnoceno pomocí grafů.

Graf 1 Statistika návštěv respondentů

Graf návštěvnosti. Zdroj: Vlastní výzkum.

1. Na jakém útvaru Policie ČR sloužíte?

Tabulka 1 - útvar Policie ČR

Možnosti odpovědí	Responzí	Podíl
KŘP OOK (kraj)	5	13,9%
OOK (okres)	21	58,3%
jiný	10	27,8%

Graf k otázce č. 1. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf a tabulka č. 1 prezentují rozdělení respondentů podle útvaru Policie České republiky následovně:

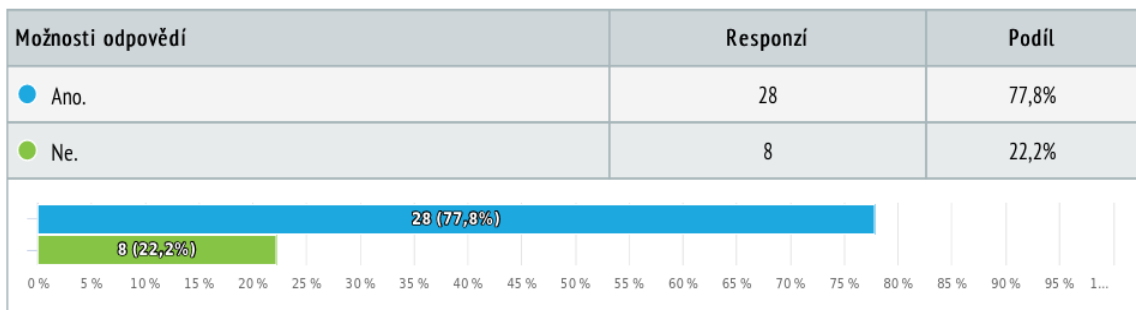
- pět respondentů (což je 13,9 %) slouží na krajském ředitelství policie odboru obecné kriminality (KŘP OOK),

- největší část, 21 respondentů (58,3 %), pochází z oddělení obecné kriminality územních odborů (ÚO OOK),
- dalších 10 respondentů (27,8 %) patří do kategorie „Jiný“.

Z těchto dat lze vyvodit, že většina respondentů působí na územní (okresní) úrovni oddělení obecné kriminality, což naznačuje, že územní útvary mají širší záběr činností. Naopak nižší zastoupení na krajské úrovni odboru obecné kriminality a kategorie „Jiný“ odráží centralizaci specializovaných funkcí. Územní odbory (okresní ředitelství) přebírají většinu běžných operativních úloh.

2. Máte nějaké zkušenosti s prováděním rekognice?

Tabulka 2 – zkušenosti s prováděním rekognice

Graf k otázce č. 2. Zdroj: Vlastní výzkum.

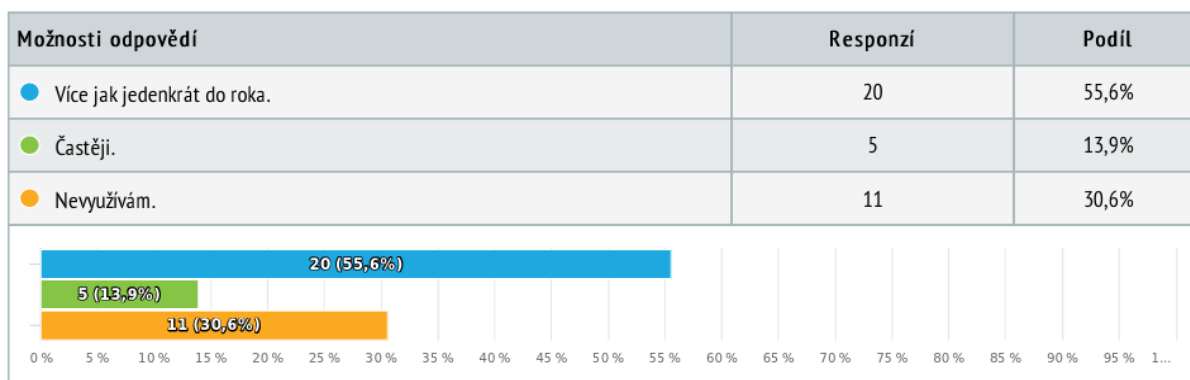
Graf na obrázku č. 2 ukazuje odpovědi respondentů na otázku týkající se jejich zkušeností s prováděním rekognice. Z celkového počtu 36 respondentů 28, což představuje 77,8 %, uvedlo, že mají zkušenosti s prováděním rekognice, zatímco osm respondentů, což znamená 22,2 %, tyto zkušenosti nemá.

Vysoký počet respondentů s praxí v rekognici naznačuje, že jde o běžně používanou metodu v rámci trestního řízení. To může odrážet skutečnost, že identifikace osob představuje důležitý nástroj pro potvrzení totožnosti pachatelů či svědků trestné činnosti. Zkušenosti mohou být různorodé, od přímé účasti na rekognici až po administrativní zpracování výsledků.

Nižší počet respondentů bez zkušeností s rekognicí naznačuje, že někteří pracovníci mohou být ve funkcích, kde se s rekognicí setkávají méně často, nebo že v rámci policejního sboru působí teprve krátce a doposud neměli příležitost se účastnit tohoto procesu.

3. Jak často využíváte rekognici jako zvláštní způsob dokazování?

Tabulka 3 - četnost rekognicí

Graf k otázce č. 3. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf a data v tabulce znázorňují, jak často respondenti využívají rekognici jako zvláštní způsob dokazování. Data ukazují, že:

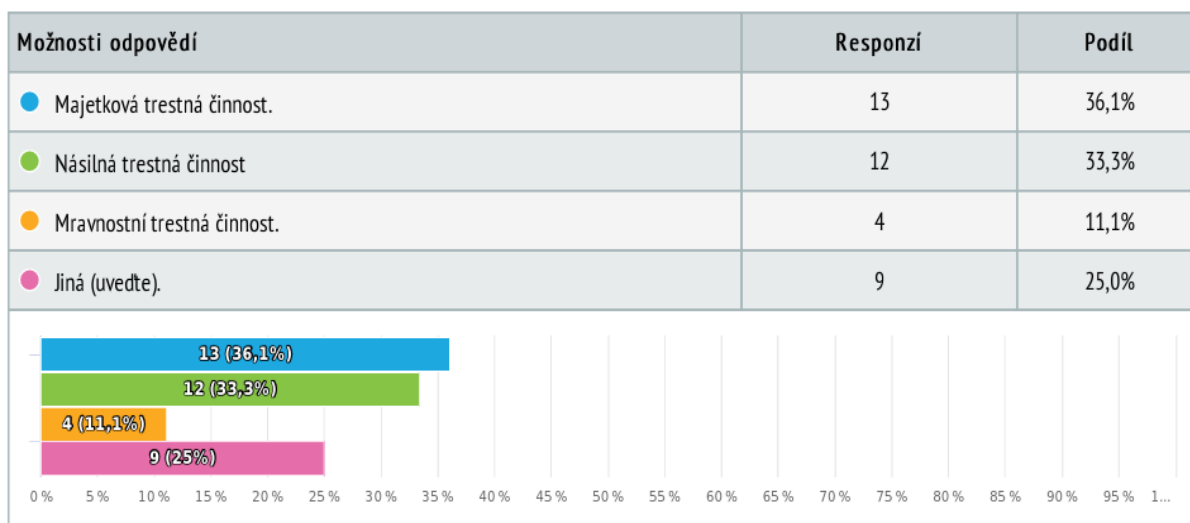
- 20 respondentů (55,6 %) využívá rekognici častěji než jednou do roka,
- pět respondentů (13,9 %) uvedlo, že rekognici využívají častěji,
- 11 respondentů (30,6 %) rekognici nevyužívá.

Většina respondentů (55,6 %) tedy rekognici využívá pravidelně, alespoň jednou ročně. Menší skupina (13,9 %) ji využívá ještě častěji, což naznačuje, že rekognice je pro ně běžnou součástí práce. Překvapivě vysoký podíl (téměř třetina) respondentů rekognici vůbec nevyužívá, což může být ovlivněno povahou jejich práce a souvisí to také s předchozí otázkou.

Data naznačují, že navzdory existenci alternativních metod dokazování rekognice zůstává důležitou součástí práce mnoha vyšetřovatelů. Výsledky mohou také odrážejí rozdíly v typu trestné činnosti, se kterou se jednotliví respondenti setkávají, což by mohlo ovlivnit frekvenci, s jakou je rekognice relevantní nebo použitelná.

4. V jaké problematice trestné činnosti rekognici nejvíce používáte?

Tabulka 4 – problematika trestné činnosti

Graf k otázce č. 4. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf a tabulka zachycují výsledky průzkumu o používání rekognice v různých oblastech trestné činnosti. Z grafu je patrné, že rekognice je nejčastěji využívána při vyšetřování majetkové trestné činnosti (36,1 %) a násilné trestné činnosti (33,3 %), přičemž obě kategorie mají téměř stejný počet odpovědí z celkového počtu respondentů (37). Mravnostní trestná činnost je na třetím místě se čtyřmi odpověďmi a 11,1% podílem. Kategorie „Jiná“ zaznamenala devět odpovědí, což představuje 25,0 % respondentů.

Z těchto dat lze usuzovat, že rekognice hraje významnou roli při identifikaci pachatelů či svědků jak ve zločinech proti majetku, tak i ve zločinech násilné povahy. Tento trend může být důsledkem faktu, že obě tyto kategorie trestné činnosti často zahrnují přímý kontakt pachatele s obětí nebo s místem činu, což zvyšuje šance na pozorování a následnou identifikaci pachatele.

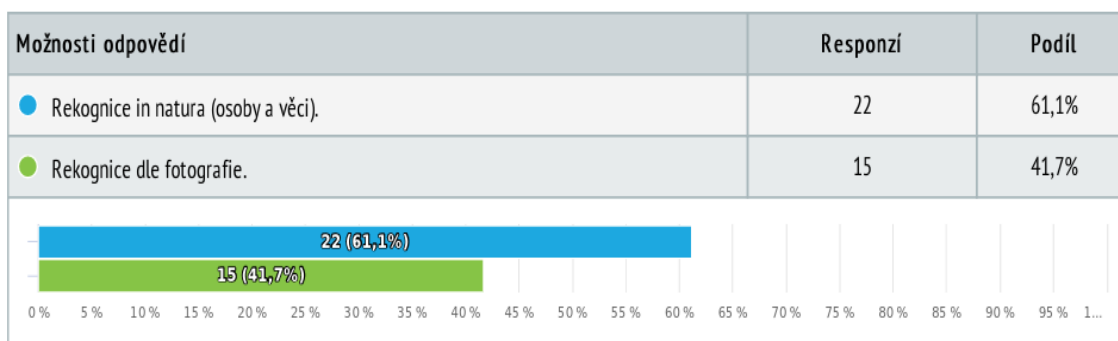
Mravnostní trestná činnost, která zahrnuje delikty, jako jsou sexuální násilí či zneužívání, má nižší podíl využití rekognice. To může souviset s citlivostí těchto případů a potenciálními obtížemi svědků nebo obětí při identifikaci pachatelů.

Kategorie „Jiná“ naznačuje, že existuje ještě další škála trestných činností, kde je rekognice aplikována, ale tyto případy se nevyskytují tak často jako v předchozích třech kategoriích. Zajímavé by bylo zjistit, jaké konkrétní typy trestné činnosti respondenti měli na mysli v této kategorii.

Je důležité poznamenat, že účinnost a spolehlivost rekognice mohou být ovlivněny mnoha faktory, včetně kvality počátečního výslechu, stavu paměti svědka a podmínek, za kterých byla rekognice provedena. Tento průzkum tak může sloužit jako výchozí bod pro další diskusi o metodách a praxi používání rekognice v rámci trestního řízení.

5. Jakou formu rekognice nejčastěji využíváte?

Tabulka 5 – formy rekognic

Graf k otázce č. 5. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf a tabulka ukazují výsledky dotazování týkajícího se preferované formy rekognice mezi respondenty. Z celkového počtu 37 odpovědí 22 respondentů (což odpovídá 61,1 %) uvedlo, že nejčastěji používají rekognici in natura, což zahrnuje identifikaci osob nebo věcí přímo, v reálném čase a prostředí. Rekognice podle fotografie byla preferována 15 respondenty, což představuje 41,7 %.

Rekognice in natura je obecně považována za spolehlivější, protože osoby provádějící identifikaci mohou lépe posoudit fyzické vlastnosti, chování a další dynamické aspekty identifikované osoby či objektu. Reálné prostředí může také umožnit lepší porovnání i kontrast mezi objektem a jeho okolím, což může pomoci k přesnější identifikaci.

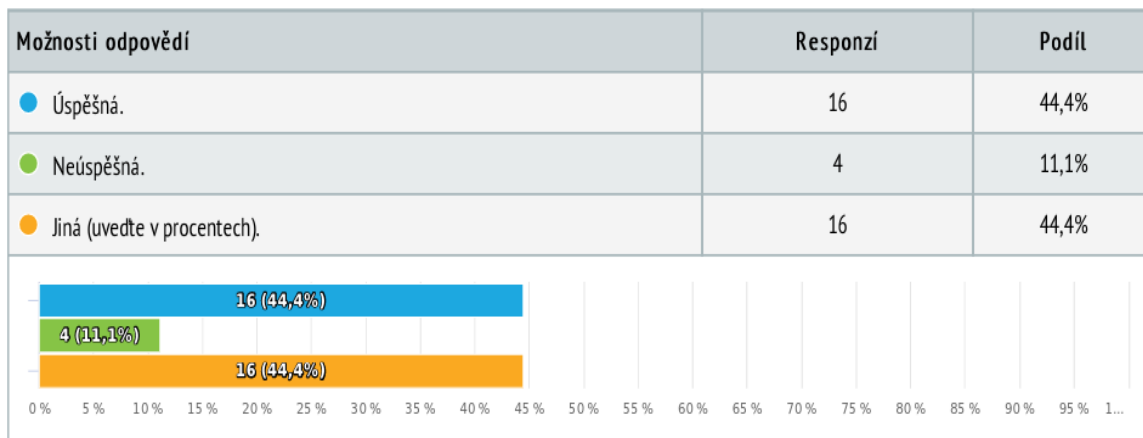
Na druhé straně rekognice podle fotografie může být rychlejší a logisticky jednodušší, protože nevyžaduje fyzickou přítomnost osoby. Fotografie lze také snadno distribuovat mezi různé agentury nebo lokality. Nicméně fotografie mohou být omezené kvalitou, perspektivou, osvětlením a dalšími faktory, které mohou ovlivnit vnímání a rozpoznávání.

Zajímavé by bylo prozkoumat důvody stojící za preferencemi respondentů a kontexty, ve kterých jednotlivé formy rekognice upřednostňují. Mohou existovat specifické situace nebo typy případů, kdy je jedna metoda výhodnější nebo

přesnější než druhá. Tento průzkum odráží tendence v používání různých forem rekognice, které mohou mít širší implikace pro praktiky v trestním soudnictví a školení pro práci s paměťovými svědectvími.

6. Jaká je úspěšnost při provádění (foto)rekognice?

Tabulka 6 – úspěšnost rekognicí

Graf k otázce č. 6. Zdroj: Vlastní výzkum.

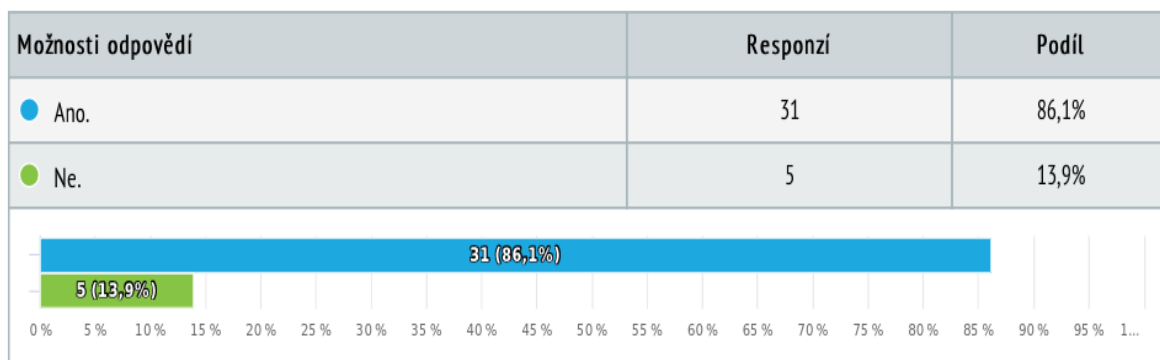
Tabulka s daty prezentuje úspěšnost provádění rekognice či fotorekognice. Z celkového počtu 36 dotazovaných:

- 16 respondentů (44,4 %) zhodnotili provádění rekognice jako úspěšné,
- čtyři respondenti (11,1 %) zmínili, že je provádění rekognice neúspěšné,
- dalších 16 respondentů (44,4 %) uvedlo úspěšnost v procentech, ale konkrétní hodnoty nejsou v grafu specifikovány.

Z těchto výsledků vyplývá, že přibližně polovina respondentů považuje rekognici za úspěšnou metodu, což naznačuje, že má své místo v rámci vyšetřovacích metod. Zajímavé je, že stejný počet respondentů poskytl hodnocení úspěšnosti v procentech, což může ukazovat na diferencovaný pohled na úspěšnost této metody mezi jednotlivými pracovníky, nebo na to, že úspěšnost rekognice závisí na konkrétních okolnostech každého případu. Poměrně malý počet respondentů považuje rekognici za neúspěšnou, což ukazuje, že tato metoda je obecně považována za spíše spolehlivou.

7. Je rekognice dostatečný důkaz?

Tabulka 7 – rekognice jako důkaz

Graf k otázce č. 7. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf zobrazuje odpovědi respondentů na otázku, zda je rekognice považována za dostatečný důkaz. Z 36 účastníků dotazníkového šetření:

- 31 respondentů (86,1 %) uvedlo, že ano, rekognice je považována za dostatečný důkaz,
- pět respondentů (13,9 %) uvedlo, že ne, rekognice není považována za dostatečný důkaz.

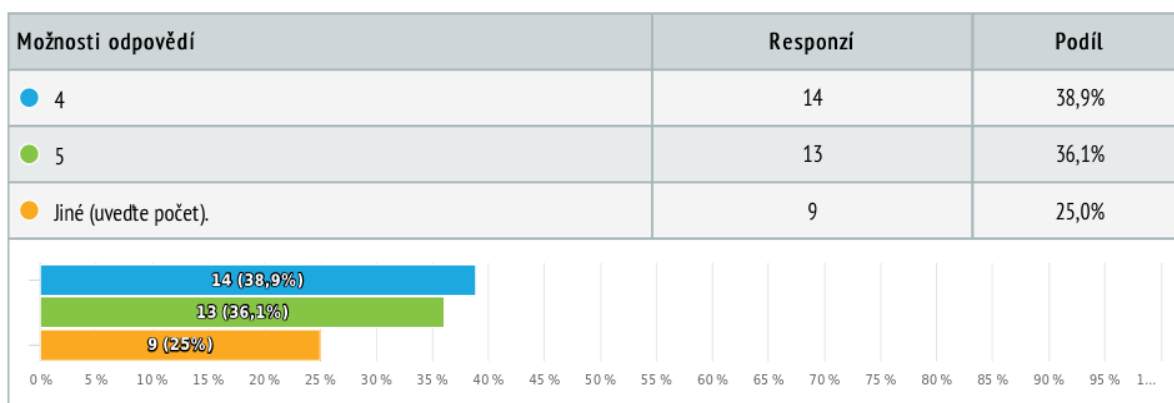
Výsledky naznačují silnou podporu rekognice jako důkazního prostředku mezi účastníky ankety. Převážná část respondentů má tedy důvěru v proces rekognice a jeho výsledky jsou pravděpodobně považovány za spolehlivé a přesné ve většině případů. To může odrážet důvěru v existující postupy spojené s prováděním rekognice.

Na druhé straně menší skupina respondentů nevnímá rekognici jako plně dostatečný důkaz. Tato perspektiva může pramenit z poznání možných omezení a rizik spojených s identifikačními procesy, jako jsou chyby v lidské paměti, sugestivní techniky, které mohou ovlivnit svědky, nebo nesprávná interpretace výsledků.

Zajímavým aspektem pro další zkoumání by bylo zjistit, v jakých kontextech a za jakých okolností respondenti považují rekognici za nedostatečný důkaz a zda existují specifické typy případů nebo situace, kde by upřednostnili jiné formy důkazů. Tyto informace by mohly být cenné pro posouzení a zlepšení praxe rekognice ve vyšetřovacím procesu.

8. Kolik figurantů při rekognici přibíráte?

Tabulka 8 – počet figurantů při rekognici

Graf k otázce č. 8. Zdroj: Vlastní výzkum.

Graf ukazuje odpovědi na otázku, kolik figurantů při rekognici přibírají. Na otázku bylo získáno celkem 36 odpovědí, kdy možnosti odpovědí byly rozděleny do tří kategorií:

1. čtyři figuranti: tuto možnost zvolilo 14 respondentů, což představuje 38,9 % z celkového počtu odpovědí,
2. pět figurantů: tuto možnost zvolilo 13 respondentů, což činí 36,1 %,
3. jiný počet (uvedte počet): tuto možnost zvolilo devět respondentů, tedy 25 %, a byl uveden počet figurantů čtyři.

Z těchto dat lze vyvodit, že nejčastější počet figurantů přibíraných k rekognici je čtyři, následovaný pěti figuranty. Tato preference může odrážet standardní praxi, případně může být ovlivněna specifickými předpisy nebo doporučeními v jurisdikci respondentů.

Počet čtyř figurantů (objektů) je dostatečný k zajištění spravedlivého a nezaujatého rozpoznání bez přílišného komplikování procesu nebo zátěže pro poznávajícího.

Počet pět figurantů (objektů) může přinést lepší rovnováhu mezi spravedlností a přesností identifikace, poskytující širší vzorek pro porovnání a možná zvýšení obtížnosti náhodné správné volby.

Je důležité poznamenat, že kvalita rekognice nezávisí pouze na počtu figurantů, ale také na jejich podobnosti s podezřelým, jak bylo zmíněno v předchozích komentářích. Při rekognici by měly být všechny osoby (figuranti i podezřelý) co nejvíce podobné vzhledovým charakteristikám popsaným

svědkem, aby se zabránilo jakékoli zaujatosti nebo nápovědě. Celkově je důležité, aby byl proces rekognice pečlivě plánován a prováděn s ohledem na spravedlnost a přesnost, aby se minimalizovalo riziko nesprávné identifikace.

9. Jaké jsou dle Vašeho názoru nejčastější chyby a problémy při provádění rekognice? Tato otázka byla otevřená a odpovědělo na ni 36 respondentů.

Nejčastější chyby a problémy při provádění rekognice podle obdržených odpovědí zahrnují širokou škálu faktorů a lze je shrnout do několika hlavních bodů:

1. **„Dlouhá doba mezi spácháním skutku a rekognicí“.** Časový odstup mezi spácháním skutku nebo mezi kontaktem poškozeného a pachatele může negativně ovlivnit schopnost svědka nebo oběti přesně identifikovat pachatele, což může vést k nesprávné identifikaci.
2. **„Interakce mezi svědky a podezřelými před rekognicí“.** Jakýkoliv předchozí kontakt mezi svědkem a podezřelým, včetně zobrazení fotografie, může zkreslit výsledek rekognice. Pokud jsou účastníci nebo kolegové z obvodních oddělení nevhodně v kontaktu se svědkem nebo mu ukážou fotografii, může dojít k neodstranitelné procesní chybě.
3. **„Výběr figurantů“.** Obtíže s nalezením vhodných figurantů, kteří by vypadali dostatečně podobně podezřelému, představují častý problém, zvláště pokud se jedná o některé minoritní etnikum žijící na území České republiky.
4. **„Nepřípravenost a nedostatečný výslech“.** Nedostatečná příprava na rekognici, včetně špatného poučení svědka. Nevhodné návodné otázky mohou snižovat důkazní hodnotu rekognice.
5. **„Nesprávná protokolace“.** Chyby v protokolu mohou způsobit zpochybnění platnosti rekognice, zejména pokud nejsou správně zaznamenány podrobnosti o procesu.
6. **„Neschopnost poznávajícího s jistotou určit podezřelou osobu“.** To může být způsobeno mnoha faktory, včetně stresu, strachu z represálie nebo jednoduše nedostatečné paměti. Strach svědka ukázat na konkrétní osobu (pachatele) může vést k zaváhání nebo neochotě identifikovat patřičnou osobu (podezřelého).

7. **„Nevhodný výběr figurantů, špatný výběr věcí při rekognici věcí“.** Výběr osob nebo věcí, které se výrazně odlišují od pachatele nebo použité věci, snižuje věrohodnost rekognice.
8. **„Změny vzhledu pachatele“.** Pokud se pachatel od času trestného činu významně změní (například změni svůj účes nebo si nechá narůst vousy), může to znesnadnit jeho identifikaci.
9. **„Psychologické aspekty, jako jsou vnímání a paměť poznávajícího“.** Tyto faktory hrají zásadní roli v úspěšnosti rekognice a mohou být negativně ovlivněny různými vnějšími a vnitřními faktory.
10. **„Nespolupráce ztotožňovaných osob“.** Někdy se může stát, že ztotožňované osoby nechtějí spolupracovat, nebo na sebe poutají pozornost, což ztěžuje jejich identifikaci,
11. **„Neochota a nezkušenost vyšetřovatelů (operativců)“.** Pokud vyšetřovatelé nejsou ochotni nebo nemají dostatek zkušeností s organizací, může to vést k chybám v průběhu provádění rekognice.
12. **„Paměť a vnímání svědka (poznávajícího)“.** Obecně ovlivňuje proces rekognice schopnost svědka pamatovat si a správně vnímat identifikační znaky poznávané osoby.

Z těchto bodů je zřejmé, že úspěšná rekognice vyžaduje pečlivou přípravu, znalost lidské psychologie, dodržování striktních protokolů, pečlivý výběr figurantů i schopnost předvídat a minimalizovat potenciální chyby a problémy.

8.3 Výsledky terénního šetření a rozbor rozhovoru

Terénní šetření bylo realizováno formou dotazníku, který obsahoval devět otázek zaměřených na zkušenosti s rekognicí, četnost jejího využití, problematiku trestné činnosti, ve které se rekognice nejvíce využívá, formu rekognice, úspěšnost znovupoznání, vnímání rekognice jako důkazního prostředku a počet přivzatých figurantů. Dotazník byl distribuován mezi policisty zejména v Plzeňském kraji. Celkově tento dotazník vyplnilo 37 respondentů.

Výsledky dotazníkového šetření ukázaly, že rekognice je běžně používanou metodou v rámci trestního řízení, s různou úspěšností znovupoznání. Většina respondentů (86,1 %) považuje rekognici za dostatečný důkaz. Nejčastější počet přibraných figurantů při rekognici byl čtyři, což odpovídá

standardní praxi. Respondenti uvedli různé chyby a problémy při provádění rekognice, jako jsou dlouhá doba mezi spácháním činu a rekognicí, interakce mezi svědky a podezřelými před rekognicí, obtíže s nalezením vhodných figurantů, nevhodný výběr figurantů a nesprávná protokolace.

Rozhovor se státním zástupcem odhalil, že i když je rekognice důležitým nástrojem v trestním řízení, nemůže být považována za dostatečný důkaz samotný, a zdůraznila potřebu dalších, podpůrných důkazů.

Tato praktická část práce poskytla cenný přehled o používání rekognice v praxi a poukázala na různé aspekty, které je třeba zvážit pro její účinné a spravedlivé provádění.

Závěr

Diplomovou práci na téma rekognice jsem pojal nejen z hlediska trestněprocesního a kriminalistického, ale hlavně z hlediska posouzení rozdílů mezi teorií a praxí, což může mít významný dopad na spravedlnost a přesnost soudních rozhodnutí. Vymezení základních pojmů je klíčové pro zajištění a pochopení složitějších konceptů i diskusí na toto téma. Tato práce poskytuje shrnutí celého výzkumu a jeho důležitých zjištění. V rámci práce jsem se zabýval komplexní analýzou rekognice, včetně její právní úpravy, a doplnil ji o praktickou část, která zahrnovala dotazníkové šetření a rozhovor se státním zástupcem. Cílem bylo zjistit, jak rekognice funguje v praxi a jaké s ní souvisí výzvy a negativa.

Samotná práce je rozčleněna do několika kapitol a podkapitol, od vymezení pojmu, členění přes historii až po problémy spojené s prováděním rekognicí. To zahrnuje otázky spojené s přesností svědeckých výpovědí, metodikou provedení rekognice, vlivem psychologických faktorů na svědky nebo obviněné a tím, jak tyto problémy ovlivňují výsledky trestního řízení.

Při rozhodování o provedení rekognice je klíčové zvážit všechny okolnosti, včetně možného rizika neúspěchu nebo ovlivnění výsledků subjektivními faktory. Pokud existují pochybnosti o schopnosti osoby poznávající úspěšně provést rekognici, je vhodné tyto obavy zdokumentovat ještě před samotným procesem. Takový přístup pomáhá zajistit transparentnost a integritu vyšetřovacího procesu. V případě, že je rekognice vyhodnocena jako nezbytná, musí být provedena s maximální pečlivostí a v souladu se všemi relevantními zákonnými ustanoveními. To zahrnuje nejen přísné dodržování procedurálních pravidel, ale i zajištění, aby byly vytvořeny co nejlepší podmínky pro objektivní a spravedlivé hodnocení. Každý krok procesu by měl být pečlivě dokumentován, aby bylo možné výsledky rekognice použít jako důkaz před soudem. Tato zásada pečlivé přípravy a realizace je stěžejní pro zajištění, že rekognice, ačkoli může být subjektivní a náročná na provedení, přispěje k objasňování a ke spravedlivému vyřešení trestných činů, zatímco minimalizuje riziko justičních omylů.

Podle mého názoru by měla být stanovena a vyžadována aktivní spolupráce prověřovaného, aniž by to vedlo k porušení práv neinkriminovat sebe sama. Dále by měly být zavedeny pojmy *nezúčastněná osoba* a *figurant* a stanovena jejich práva a povinnosti v procesu rekognice (viz slovenský trestní řád).

Závěr diplomové práce poskytuje shrnutí celého výzkumu a jeho důležitých zjištění. V práci jsem se zabýval komplexní analýzou rekognice, včetně její právní úpravy, a doplnil ji o praktickou část, která zahrnovala dotazníkové šetření a rozhovory se státním zástupcem. Cílem bylo zjistit, jak rekognice funguje v praxi a jaké jsou s ní spojeny výzvy.

V praktické části diplomové práce byly provedeny terénní šetření a řízený rozhovor s cílem získat přímý náhled do praxe provádění rekognice. Primárně jsem se zaměřil na respondenty z řad Policie ČR, zejména z oddělení obecné kriminality, kteří rekognici provádějí nejčastěji, a dále jsem vedl rozhovor se státním zástupcem okresního státního zastupitelství.

Z dotazníkového šetření vyplynulo, že rekognice představuje běžně používanou metodu v rámci trestního řízení, nicméně její účinnost a spolehlivost mohou být ovlivněny řadou faktorů, včetně kvality počátečního výslechu, stavu paměti svědka a podmínek, za kterých byla rekognice provedena.

Psaní této diplomové práce pro mne bylo velmi přínosné a zajímavé, neboť mi umožnilo prozkoumat různé názory na problematiku rekognice, seznámit se s různou judikaturou na toto téma, komentáři k jednotlivým zákonům i se články v odborných časopisech. Věřím, že tyto získané informace pro mne budou do budoucna užitečné v mém profesním životě.

Seznam použité literatury

Monografie

1. JANULKOVÁ, Kateřina. *Rekognice*. Praha: Wolters Kluwer, 2018., ISBN 978-80-7598-105-9.
2. KONRÁD, Zdeněk a kol. *Kriminalistika: Kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2021. ISBN 978-80-7380-859-4
3. KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: PA ČR, 2008. ISBN 978-80-7251-269-0.
4. KONRÁD, Zdeněk. *Některé zvláštní způsoby dokazování kriminalistické problémy teorie a praxe*. Praha: PA ČR, 2017. ISBN 978-80-7251-477-9.
5. MUSIL, Jan, KONDRÁD, Zdeněk, SUCHÁNEK, Jaroslav. *Kriminalistika*. 2., přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2004. ISBN 80-7179-878-9.
6. MUSIL, Jan, KONRÁD, Zdeněk, SUCHÁNEK, Jaroslav. *Kriminalistika*. Praha: C.H. Beck, 2001. ISBN 80-7179-362-0.
7. PJEŠČAK, Ján a kol. *Základy kriminalistiky: učebnice pro právnické fakulty*. Praha: Naše vojsko, 1976. ISBN 28-071-75.
8. PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. *Rekognice v přípravném řízení*. Praha: Ministerstvo vnitra ČSSR, 1971.
9. ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I, § 1 až 156. Komentář, 7. vydání*. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN 978-80-7400-465-0.

Články v elektronické podobě

1. BRÁZDA, Jan. Je rekognice „in natura“ opakovatelný, nebo neopakovatelný úkon? *Bulletin advokacie* [online]. 2013, (10), 41–43 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://advokatnidenik.cz/wp-content/uploads/BA_10_2013_web.pdf
2. FRYŠTÁK, Marek. Některé aspekty rekognice v praxi přípravného řízení a povinnost účasti obviněného jako poznávané osoby na ní. *Kriminalistika* [online]. 2004, 34(4), s. 282–291 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-9150. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/kriminalistika-728588.aspx?q=Y2hudW09Ng%3d%3d>

3. KONRÁD, Zdeněk. *K procesu konstituování rekognice jako metody kriminalistické praxe a procesního úkonu v českém trestním řízení* [online]. Praha: Policejní akademie ČR v Praze, 2008 [cit. 2024-02-08]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/k-procesu-konstituovani-rekognice-jako-metody-kriminalisticke-praxe-a-procesniho-ukonu-v-ceskem-trestnim-rizeni-116054.aspx>
4. PROTIVINSKÝ, Miroslav. Vady rekognice a jejich procesní důsledky. *Bulletin advokacie* [online]. 1997, (2), 11–24 [cit. 2024-02-08]. ISSN 1210-6348. Dostupné z: https://www.cak.cz/assets/files/177/BA_97_02.pdf
5. *Slovenský trestní řád* [online]. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2006 [cit. 2024-02-08]. ISBN 80-7338-056-0. Dostupné z: <http://www.ok.cz/iksp/docs/330.pdf>

Judikatura

Všechna níže uvedená rozhodnutí byla čerpána ze systému CODEXIS (právní informační systém). ATLAS consulting [cit. průběžně].

1. Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 256/01 ze dne 21. 3. 2002.
2. Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 528/06 ze dne 11. října 2007.
3. Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tz 110/2012-22 ze dne 29. ledna 2013.
4. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 7 Tdo 542/2020-54 ze dne 10.6.2020.
5. Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 2016/20 ze dne 8.10.2020.

Zákonná úprava

1. Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád v posledním znění.
2. Zákon č. 301/2005 Z. z., trestný poriadok v posledním znění.

Seznam grafů a tabulek

Graf 1 Statistika návštěv respondentů	49
Tabulka 1 – útvar Policie ČR.....	49
Tabulka 2 – zkušenosti s prováděním rekognice	50
Tabulka 3 – četnost rekognicí	51
Tabulka 4 – problematika trestné činnosti.....	52
Tabulka 5 – formy rekognicí	53
Tabulka 6 – úspěšnost rekognicí.....	54
Tabulka 7 – rekognice jako důkaz.....	55
Tabulka 8 – počet figurantů při rekognici	56

Seznam příloh

Příloha 1 Protokol o rekognici osoby dle § 104b trestního řádu	66
--	----

Příloha 1 Protokol o rekognici osoby dle § 104b trestního řádu

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
Územní odbor Klatovy
oddělení obecné kriminality
Plzeňská čp. 90, 339 01 Klatovy

Č. j. KRPP-50'

Klatovy .....
Počet stran: bude dopočítáno

Protokol o rekognici osoby dle § 104b trestního řádu

I.

V ..... dne ..... v ..... hodin v ..... v trestní věci , bylo podle § 104b odst. 1 tr. řádu přikročeno k rekognici osoby.
Rekognice je provedena jako neodkladný a neopakovatelný úkon, neboť jeho provedením může být zjištěna osoba, která se dopustila jednání, pro které je toto trestní řízení vedeno, když dosavadní prověřování nevedlo ke zjištění pachatele.

Přítomné osoby a jejich procesní postavení:

Rekognici provedl:
Poznávající osoba vyber osobu:
Soudce:
Nezúčastněná osoba:
Další přítomné osoby:
Zapisovatel:

II.

Poznávající osoba, byla po shora uvedeném poučení vyzvána, aby popsala osobu a okolnosti při nichž tuto vnímala, popřípadě znaky nebo zvláštnosti, podle nichž by bylo možné osobu poznat :

Před započítím výslechu a po řádném poučení, zejména o následcích křivého obvinění dle § 345 trestního zákoníku, nadržování dle § 366 trestního zákoníku, poškození cizích práv dle § 181 trestního zákoníku a pomluvy dle § 184 trestního zákoníku uvádím, že tomuto rozumím a nežádám další vysvětlení.

III.

Podmínky provedení rekognice:

IV.

Průběh rekognice

Obviněnému (podezřelému) byla po řádném poučení, tak jak je výše uvedeno, dána možnost, aby si vybral libovolné místo mezi ukazovanými osobami a číslo od 1 do .....

Ukazované osoby byly poté seřazeny v následujícím pořadí:

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)
- 5)

Na místě byla poté provedena fotodokumentace.

Poznávající osobě byla dána možnost, aby si v klidu prohlédla všechny osoby. Tato prohlídka trvala a poznávající osoba prohlašuje:

V.

Protokol o rekognici byl předložen všem účastníkům k přečtení s poučením o možnosti provedení jeho oprav nebo doplnění. Po přečtení všichni přítomní prohlašují, že protokol odpovídá stavu, průběhu a v něm uvedeným zjištěním, a proto nežádají změn, oprav ani doplnění.
Skončeno a podepsáno dne hodin.

rekognici provedl:

poznávající osoba:

komisař